

நுமணுதயம்

ஏப்ரல் 2016
காலாண்டு

ஆராதனை இதழ்
விலை ரூ 20

ஸ்ரீ ரமணாச்சுரமத்தில்
ஸ்ரீவீத்யா ஹோமம் (18-3-2016)

Pranams from

SRIPAD STEELS PVT. LTD.,
Chennai

ரமணோதயம்

நானுதியாதுள்ள நிலை நாமதுவாய் உள்ள நிலை

ஆராதனை கீதம்

ஏப்ரல் 2016

ஆசிரியர்: Dr. S. ராம் மோஷன்

- கட்டுரைகள், ஆண்டு சந்தா, விளம்பரங்கள் குறித்து அனைத்து கடிதத் தொடர்புகளுக்கும் ஸ்ரீ ரமண கேந்திர அலுவலக முகவரிக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- கட்டுரைகளுக்கு சன்மானம் எதுவும் கொடுக்கப்பட மாட்டாது. பிரசுரமாகாத கட்டுரைகள் வேண்டுகோளின் பேரில் திருப்பி அனுப்பப்படும்.
- மற்றைய எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துகளுக்கு ஆசிரியர் பொறுப்பல்ல.

சந்தா விவரங்கள்

ஆண்டு சந்தா: ₹ 75

தனி பிரதி: ₹ 20

ஆயுள் சந்தா: ₹ 1500

காசோலை/மணியார்டர் 'ரமணோதயம்' என்ற பெயரில் எடுத்து ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், 41, அலமேலுமங்காபுரம், மைலாப்பூர், சென்னை 600 004 என்ற முகவரிக்கு அனுப்பவும்

ரமணோதயம் தகவல் மற்றும் தொடர்புக்கு அணுகவும்:

குமார் ராஜா: 9444261296

மின்னஞ்சல்: arunamramanam@gmail.com

மேலாளர் கண்ணன்: 9940418375

வடிவமைப்பு: ஸ்ரீ ரமணாச்சரமம்

பதிப்பாளர் & அச்சிடுபவர்:

குமார் ராஜா, ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்

41, அலமேலுமங்காபுரம், சென்னை 600 004

உரிமை: ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், சென்னை 4

தொலைபேசி: 24611397

பொருளடக்கம்

ஆராதனை இதழ், ஏப்ரல் 2016

வ.எண்	பொருள்	ப.எண்
1	ஆசிரியர் உரை	3
2	சரணாகத வத்ஸலன்	20
3	அக்ஷர மணமாலை - ஒரு தத்துவக் கருவூலம் டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்	24
4	பகவான் பகர்ந்த தாலாட்டு கீதம் கௌதமன்	33
5	இட்டிலியும் இறைவனும் சேலம் சேதுகுமாரன்	43
6	இழந்த ராஜ்ஜியத்தின் மீட்சி	47
7	ரிபுகீதை தியாகராஜன்	48
8	நீர்க்குடத்தில் தோன்றும் நிர்மல ஆத்மா சேலம் சேதுகுமாரன்	55
9	நிறைந்து மறைந்த ரமணர்	61
10	நூல் அறிமுகம்	71
11	இனிவரும் திருநாட்கள்...	73
12	செய்திகள்	74

ஆசிரியர் உரை

அந்தம்லாக் கண்

ஜெர்மானிய தத்துவ ஞானி ஷோபன்ஹோர், வேதாந்தத்தைக் கசடறக் கற்றவர். அவர் உபநிடதங்களைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது, “உபநிடதங்கள் ஆத்மிகப் பரிமாணத்தின் இமாலயச் சிகரங்கள்” என்று கூறினார். 108 உபநிடதங்கள் என்று குறிப்பிடப் பட்டவற்றுள், 11 உபநிடதங்கள் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. ஈஸம், கடம், மாண்டீக்யம், முண்டகம், தைத்ரீயம், ப்ரஸ்னம், ஸ்வேதாஸ்வதரம், பிரஹதாரண்யகம், சாந்தோக்யம் போன்றவை அவை. பெரும்பாலும் அறியப்படாத பிற உபநிடதங்களுக்குள்ளும் மிகச் சிறந்த கருத்துக்கள் உள்ளன. அத்தகைய ஓர் உபநிடதம் அக்ஷய உபநிடதம். ஸங்க்ருதி என்ற ரிஷிக்கும் சூரிய தேவனுக்கும் நடைபெறும் சம்பாஷணையாக இந்த உபநிடதம் அமைந்துள்ளது. இதில் உள்ள சூத்திரங்கள் பகவானின் உபதேசத்தைப் போலவே அமைந்துள்ளன. இதன் சிறப்பாக பேசப்படுவது, “சாக்ஷுமதி வித்யா” என்னும் உபாசனையே. ‘சாக்ஷுமதி’ என்ற சொல்லிற்கு உண்மையை எதிர்கொள்ளும் கண்களைப் பெறுகின்ற ஞானம் என்பது பொருள். மாயையையே ஊடுருவிச் செல்லும் ‘உள்ளத்தைக்’ காணும் கண்களை எவ்வாறு பெறுவது? இதுவே இந்த உபநிஷதத்தின் அடிப்படை உபதேசம். இதனையே பகவான், “கண்ணதுதான்

அந்தமிலாக்கண்” என்று “உள்ளது நாற்பது” ஞான நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இயேசுபிரான் தமது சீடர்கட்குக் கூறினார். “உங்கட்குக் கண்கள் இருந்தால் பாருங்கள். காதுகள் இருந்தால் கேளுங்கள்.” ஏசுவின் சீடர்கள் குருடர்களோ, செவிடர்களோ அல்லவோ? அவர்கட்கும் ஏனையோர்க்கு இருப்பதுபோலவே கண்களும், காதுகளும் மற்ற இந்திரியங்களும் இருந்தன. ஆகவே இயேசு குறிப்பிடுவது வேறு கண்களை, வேறு செவிகளை, வேறு உணர்வுகளை. இதுவே பகவான் குறிப்பிடும் ‘அந்தமிலாக் கண்’. வெளியே உள்ளவற்றை மட்டும் பார்க்கக்கூடிய கண்கள் உண்மையில் கண்களே அல்ல. அவை முடிவுற்ற கண்கள். அந்தமிலாக் கண், முடிவுற்ற கண். ஞானக் கண் என்பது தன்னையே காண்பது. உள்ளேயே காணக் கூடியது.

திரும்பி அகந்தனை தினம் அகக் கண்ணால் காண்பது வெளியே புறக் கண்ணால் காண்பது எல்லாம் பொய்த் தோற்றமே. நாம் நம்மை நாமே பார்த்துக் கொள்ளாதவரை, நம்முடைய உண்மை இருப்பைக் காணாதவரை நாம் உலகில் எதிர் கொள்ளும் எல்லாம் பொய்த் தோற்றமே. நாம் நம்மை நாமே அறியாதவரை, தன்னறிவு பெறாதவரை, வேறு எந்த அறிதலுக்கும் சாத்தியமில்லை. நாம் புறக் கண்ணால் அறிவது அனைத்தும் வெறும் செய்திகளே. அவை இறந்து போனவை அல்லது கடன்பட்டவை. இது உண்மையான கண் அல்ல.

தன்னை யலாதபிற தத்துவங்கள் அத்தனையும் சொன்ன நூற்கோடி தொகைபோயும் ஏதுபயன் என்னை அறிவித்து எனைஆண்ட வேங்கடன்தாள் வன்ன மலர்க்கே வரைந்துஊதாய் கோத்தும்பி.

(முருகனார் - திருக்கோத்தும்பி, பாடல் 1733)

மாயையை ஊடுருவிச் சென்று தனது இருப்பு உண்மையைக் காணும் கண்களே அந்தமில்லாக் கண்.

உங்கள் கண்களில், நெஞ்சத்தில் எவ்வித எண்ணங்களும் இல்லாதவரை, எவ்வித எண்ண மேகங்களும் இதய வானில் சூழாதவரை, நாம் கண்ணாடி போலத் தூயவராகி உண்மையை எதிர்கொள்ள முடியாது. எவ்வித களங்கங்களும் இல்லாத உண்முக நோக்கான கண்களால் மட்டுமே இந்தப் பேருண்மையைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

எண்ணாயிரம் ஆண்டுகளும் இருப்பினும்
கண்ணார் அமுதனைக் கண்டறிவார் இல்லை
உள்நாடி ஒளிபெற உள்ளே நோக்கினார்
கண்ணாடி போலக் கலந்து நின்றானே. (திருமந்திரம் 603)

உள்நாடி உள்ளே ஒளிபெற நோக்குவதே தியானம். உங்கள் கண்ணாடிபோல எவ்வித மனக் கற்பனையும் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதே ஆத்மத் தியானம். இந்நிலையில் அறிவதற்கு ஒருபொருளும் இல்லை. ஒன்றை அறிகின்றேன் அல்லது ஒன்றை அறியவில்லை என்ற இருமை உணர்வு ஏதும் இன்றி, உண்மையான இருப்பு மாத்திரம் (சித் சத் உணர்வு) இருக்கின்றேன் என்ற மெய்யறிவே பரமார்த்தமான உண்மை அறிவாகும். இந்த அந்தமில்லாக் கண்ணால் நோக்கும்போது அறிந்து கொள்வதற்கு தனக்கு அந்நியமாக ஒன்றுமே இல்லை.

“அறிவு அறியாமையும் அற்ற அறிவே
அறிவாகும் உண்மைஈது உந்தீபற
அறிவதற்கு ஒன்றிலை உந்தீபற”

(உபதேச உந்தியார், 27)

மனமாகிய கண் வெளிப் பொருள் நாட்டத்தை விட்டு உள்முகமாகத் திரும்பும்போது அதன் எல்லைகள் அழிந்து, அது எல்லையற்ற ஞானக் கண் ஆகிறது. பகவானின் வாக்கில்,

உருவம்தான் ஆயின் உலகுபரம் அற்றாம்
 உருவம்தான் அன்றேல் உவற்றின் உருவத்தைக்
 கண்ணுறுதல் யாவன்எவன் கண்ணலால் காட்சி உண்டோ!
 கண்ணதுதான் அந்தமிலாக் கண்.

(உள்ளது நாற்பது 4)

பொருள்: நாம் காணும் அனைத்தும் நாமரூப வடிவிலேயே தோன்றுகின்றன. ரூபம் அல்லது உருவம் என்பது ஸ்தூலம் (பௌதிக உருவம்) அல்லது சூட்சுமம் (பௌதிகம் அல்லாத நிலை) என்ற இருநிலையிலும் இருக்கலாம். ஸ்தூல தேகத்திற்குப் பஞ்சபூதங்களால் ஆன பௌதிகப் பிரபஞ்சம் தோன்றுவதுபோல சூட்சுமமான மனதிற்கு எண்ணங்களால் ஆன மனோமயமான உலகம் தோன்றுகின்றது. தன்னை உடலாக எண்ணும்வரை மற்ற உயிர்கட்கும் உருவத்தைக் கற்பித்து உருவமாகக் காண்கிறான். ஆன்ம சாட்சாத்தாரம் அடையும்போது, “தான் பௌதிக உடலோ மனமோ அல்ல” என உணர்கிறான். அப்போது மனதாலேயே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகும் கடவுளும் மறைந்து விடுகின்றன. அந்நிலையில் தனக்கு அயலாக ஒன்றுமே இல்லாது ஊனக் கண் காட்சியின்றி, எல்லையற்ற ஞானக் கண்ணாக விளங்குகிறான்.

காணும் கண்ணின் தன்மைக்கு வேறாகக் காட்சிப் பொருள் இருக்க முடியுமா என்று பகவான் வினவுகிறார். ஊனக் கண் காணும்போது அதன் காட்சிப் பொருளாகிய உலகமும், கடவுளும் அங்ஙனமே காட்சிப் பொருளாகக் காணப்படும். நாம் நாம ரூபமல்ல என்று அறியும்போது, அந்நிலையில் உலகம், கடவுள் என்பனவற்றை எங்ஙனம் நாமரூபம் ஆன காட்சிப் பொருளாய்க் காணமுடியும்? உண்மையில் நாம் ஆகிய (ஆன்மா) அந்தக் கண், நாமரூப எல்லைக்கு உட்படாத ஞான வடிவமாகும். அப்போது, அந்த ஞானக் கண்ணின் இயல்புக்கு ஏற்றபடி தானாகிய பிரம்மத்தைத் தவிர,

உலகம் மற்றும் கடவுள் என்ற நாம ரூபங்கள் எதுவும் இல்லை.

கண் எப்படியோ, காட்சியும் அப்படியே என்ற முதுமொழிக்கேற்ப பார்க்கின்றவனின் மனம் தன்னை உடலுடன் தொடர்பு கொண்ட உருவமாகக் கருதி இருப்பதால் உலகமும், கடவுளும் அவ்வாறே பல்வேறு விதமான நாமரூபங்களாய்த் தோன்றுகின்றன. காணுகின்ற ஊனக் கண் ஒரு ஸ்தூல வடிவம்.

எனவே காட்சியாகிய உருவமும், கடவுளும் அவ்வாறே ஸ்தூல, நாம ரூபங்களாய்க் காணப் படுகின்றன. ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்ட உடல் உருவத்தையே மனம் தன் உருவமாகக் கொள்கிறது. அதனால் மனமே எல்லைக்கு உட்பட்ட, முடிவு கொண்ட கண் ஆகும். எல்லா இந்திரியங்களும் இவ்வாறே மனம் அவற்றின் வழியே செயல்படும்போது குறுக்கப்படுகின்றன. தன்னை உடலாகக் கருதாவிட்டால், ஸ்தூல ரூபமான கண்ணும், அதன்வழியே அறியும் அகந்தைக் கண்ணும் பொய்யாய் மறைந்து விடும். சத்தியமான கண்ணாக எல்லையற்ற ஆன்மா ஒன்றே மிஞ்சும். இந்த ஆன்மா அநுபவ நிலையையே பகவான் “அந்தமிலாக் கண்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இறையருள் எங்கும் உள்ளது. எல்லார் உள்ளத்திலும் உள்ளது. ஆயினும் பலர் அதை உணர்வதில்லை. ஏன்? மழை, காட்டிலும், மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் பெய்கிறது. ஆனால் அதன் பயன் எல்லாவற்றிற்கும் ஒன்றுபோல் இருப்பதில்லை. மேட்டில் பெய்த மழைநீர் யாருக்கும் பயன்படாமல் ஓடிவிடுகிறது. காட்டில் பெய்த மழை சில நாட்களுக்கு, சில தாவரங்களுக்கு மட்டும் பயன்படுகிறது. பள்ளத்தில் பெய்த நீரோ, அங்கே தங்கி, ஊற்றாக மாறி பல்லோர்க்கும் பயன்படுகிறது. இவ்வாறே இறையருள்

எல்லார் உள்ளத்திலும் இருந்தாலும் அருளாளர் உள்ளத்தே அருளீரம் தேங்கியிருந்து ஊற்றுக் கண்ணாய் பல்லோர்க்கும் பயன்படுகிறது. பகவானின் பேரருள் இத்தகையது.

எங்ஙனம் இந்த அருள் பொழிவை நம் உள்ளத்தே நிரந்தரமாய் இருத்துவது? மனம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவிக்கொண்டே இருக்கிறதே! ஒரு வீட்டுக் கூடத்தில் ஐந்து சன்னல்கள் உள்ளன. கண், வாய், மூக்கு, செவி, மெய் என்னும் ஐந்து பொறிகளும் திறந்து உள்ளன. வெளி உலகை நோக்கி உள்ளன. வீட்டுக் கூடத்தில் ஐந்து சன்னல்களையும் திறந்து வைத்துவிட்டு கூடத்தின் நடுவே குத்து விளக்கை ஏற்றி வைத்தால் அது எரியாது. அது நின்று எரிய வேண்டுமெனில் ஐந்து சன்னல்களையும் அடைத்து விட வேண்டும். ஐம்புலன்களும் இயங்காமல் அடங்கி நிற்க மனத்தை உள்நோக்கித் திருப்பி ஆத்ம விசாரம் செய்தால், அருட் பிரவாகத்தை உணரலாம்.

இறையருள் எல்லாவிடத்தும், எழுந்தருளியிருந்தாலும் இறைவன் உள்ளத்தே நிலையாக நிற்பதாகத் தோன்றுவதில்லை. ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக வரும் ஆசைகளினால் மனம் அலைகிறது. அந்த அலைச்சலினால் இறைவன் உள்ளத்தே நிற்பதும் தெரிவதில்லை. பொறிவாயிலை அடைத்து மனதை ஒருமுகப்படுத்தி உண்முகமாக்கினால், இறைவன் அங்கே நிற்பான். இதுகாறும் இறைவனாகிய நாம் உள்ளத்தே நின்றிருந்தாலும், இவன் (மனம்) ஓடிக்கொண்டே இருந்தான். தான் (மனம்) ஓடும் ஓட்டத்தினால் நாமும் (ஆத்மாவும்) ஓடுவதாக எண்ணியிருந்தான். இப்போதுதான் இவன் நிற்கிறான். இவனுக்கும் பேரருள் இப்போது கிடைக்கும் என்று இறைவனும் மகிழ்கிறானாம்.

எண் ஒன்றி நினைந்தவர் தம்பால்
உள்நின்று மகிழ்ந்தவன் ஊர்ஆம்
கள்நின்று எழுசோலையில் வண்டு
பண்நின்று ஒலிசெய் பனையூரே

எனத் திருப்பனையூர் பதிகத்தில் ஞானசம்பந்தர் பாடுகிறார். எண்ணம் ஒருமைப்பட்டு உள்ளே நோக்கும் அன்பர்கள் உள்ளத்தே நின்று மகிழும் ஊர் என்று பாடுகிறார் காழிப் பிள்ளையார்.

இதே கருத்தை

“மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோன்”

எனச் சிவபுராணம் கூறுகிறது.

ஒருவன் ஞானம் அடைந்து விட்டால் அவன் தன் கருத்துக்கள், அபிப்ராயங்கள், எதிர்பார்ப்புகளில் இருந்து மறைந்து விடுகிறான். மனம் விடுபட்டு விடுகிறது. எவ்வித எண்ணமும், தீர்மானமும் கருத்தும் இன்றி வெளி உலகைக் காண்கிறான். உண்மையான இருப்பில் கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை. இதையே உலகில் தோன்றிய ஞானியர் பலரும் கூறுகின்றனர். மேலை நாட்டில் மீஸ்டர் எக்கார்ட், ஜப்பானில் ரின்சாய், சீனாவில் லாவோட்டே, இந்தியாவில் புத்தர். உலகில் எல்லா இடங்களிலும் கண்ணாடி போன்ற மனம் உடையவர்கள். தூய்மையான ஞானிகள் எங்கு தோன்றினாலும் கூறுவதே இதுவே. நல்லதும் இல்லை; கெட்டதும் இல்லை. சாத்தானும் இல்லை; கடவுளும் இல்லை. இருப்பதே இருப்பு ஒன்றுதான். உங்களது ஆன்மிகப் பாதையில் மனதைச் சுமந்து செல்லாதீர்கள். எதையும் பார்த்தவுடன், கேட்டவுடன் ஒரு கருத்தை உருவாக்கிக் கொள்கிறீர்கள். இனிமையான இசையைக் கேட்கிறீர்கள். உடனே மனம் சொல்கிறது. “ஓஹோ! மோஹனராகம் எவ்வளவு அழகாக உள்ளது”. உடனே இசை மறைகிறது. உங்கள் எண்ணம்தான் அங்கே

வெளிப்படுகிறது. ஞானியோ ஒரு மலையைப் போல, கடலைப்போல இயற்கையாய் இருக்கிறான். அவனுக்கு அபிப்பிராயம் ஏதும் இல்லை. ஏனெனில் மனம் இல்லை. அவன் எதையும் பாசுபடுத்திப் பார்ப்பதில்லை.

போகுஜு என்ற ஜென் துறவி ஒரு கிராமத்தின் வழியே போய்க்கொண்டு இருந்தார். அப்போது துஷ்டன் ஒருவன் அவரை நெருங்கிக் கோலால் அடித்தான். போகுஜு கீழே விழுந்தார். கோலும் விழுந்து விட்டது. அவரை அடித்தவன் மக்களிடையே இருந்து தப்பிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கோலைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட போகுஜு அவனைத் தொடர்ந்து ஓடி, “ஐயா! உங்கள் கோலைக் கீழே போட்டு விட்டீர்களே! உங்களுக்கு அது தேவைப்படுமே!” என்று தடியை அவனிடம் கொடுத்தார். கூட்டத்தினர் துறவியைக் கேட்டனர், “அவன் உங்களைப் பலமாக அடித்து விட்டு ஓடிவிட்டான். அதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனிடம் மீண்டும் கோலினைக் கொடுக்கின்றீர்களே!”

போகுஜு இப்படிக்கூறினார்: “உண்மை என்பது இருப்புதான். அடிப்பவன் யார்? அடிபடுபவன் யார்? நான் ஒரு மரத்தினடியில் நடந்து செல்லும்போது அதன் கிளை ஓடிந்து என்மீது விழுந்து விடுகிறது. அதேபோல்தான் அவன் என்னை அடித்ததும்.” அப்போது கூட்டத்தினர் கூறினர், “ஆனால் மரக்கிளை ஒரு ஜடம். இங்கு ஒரு மனிதனல்லவா அடித்திருக்கிறான்? மரக்கிளையிடம் நாம் எதுவும் சொல்லவோ அதைத் தண்டிக்கவோ முடியாது. நல்லது, கெட்டது என்பது மரத்திடம் இல்லை. ஏனெனில் அதற்கு மனம் இல்லை!” போகுஜு கூறினார், “என்னைப் பொறுத்தவரை மனிதனும் மரக்கிளையும் ஒன்றுதான். மரத்திடம் ஒன்றும் கூற முடியவில்லை எனில் இந்த மனிதனிடம் ஏன் எதையாவது சொல்ல வேண்டும்? எது நிகழ்ந்ததோ அதைப்பற்றி எனக்கு ஒரு

கருத்தும் இல்லை. அந்தக் கணத்துடன் இது முடிந்து விட்டது.”

பகவான் வாழ்விலும் இத்தகு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுள்ளோம் அல்லவா? ஆச்ரமத்தில் செல்வம் நிறைய உள்ளது என்று தவறாக எண்ணி வந்த திருடர்கள், ஒன்றும் கிடைக்காமையால் சினம் பொங்கினர். ஏமாந்து, ஆக்ரோஷத்துடன் பகவானையும் ஆச்ரமவாசிகளையும் கழிகளால் அடித்தனர். அவர்களைத் திருப்பித் தாக்க ஆச்ரமவாசிகள் முற்பட்டபோது, “திருடுவது அவர்கள் தொழில், அவர்தம் மனப்பாங்கு. ஆன்மிக சாதகர்களாகிய நாம் சினமடைந்து அவர்களைத் தாக்கலாமா? சும்மா இருப்பதே நன்று” என்று தம்மேல் விழும் அடிகளைப் புன்சிரிப்புடன் தாங்கிக் கொண்டார். மலைமீது ஏறும்போது, தேனீக் கூட்டின்மீது கால்பட்டுவிட, தேனீக் குளவிகள் வெளியே வந்து பகவானின் கால்களைத் தம் விஷக் கொடுக்கினால் தீவிரமாகக் கொட்டின. அந்த வலியை அமைதியாகத் தாங்கிக் கொண்ட பகவான் “அவர்கள் வீட்டின்மீது இடித்தது என் காலின் தவறல்லவா? நன்றாகக் கொட்டு வாங்கிக் கொள்ளட்டும்” என்று பரிபக்குவக் கொடுமுடியில் நின்று பகர்ந்தார்.

இதுவே ஒரு ஞானியின் சுத்த மனம். அது எதையும் விரும்புவதில்லை. எதையும் கேட்பதுமில்லை. இது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்றோ, இப்படி இருக்கக்கூடாது என்றோ சொல்வதில்லை. எது எப்படி நடந்தாலும் அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்கிறது. இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இப்படி இருக்கக் கூடாது என்று பிரித்துப் பார்ப்பது என்பதே கண்களைக் குறுக்கும் கண் நோய். பிரிபடாமல் முழுமையான பார்வையே, அத்வைத நோக்கே, அந்தமிலாக் கண் ஆகிய கண்ணாடி எப்போதும் நிகழ்காலத்திலே உள்ளது.

எது அதன்முன் வந்தாலும் அது பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. அதுபோனபின் கண்ணாடி வெறுமையாக உள்ளது. அதில் ஒன்றும் விட்டுச் செல்லப்படுவதில்லை. இதுவே காலத்தின், இடத்தின் பந்தங்களைத் தூண்டி சதயத்தில் வாழும் பார்வை; அந்தமிலாக் கண் பார்வை.

அன்பினில் விளையும் இன்பமே அன்பர்

அகத்தினில் ஊறும் ஆரமுதே!

என்புகல் இடநின் இட்டமன் இட்டம்

இன்புஅதற்கு என்னுயிர் இறையே.

(அருணாசல பதிகம்-2)

என பகவான் தனக்கென்று விருப்பமோ, வெறுப்போ இல்லாத ஞானநிலையில் இருப்பதைப் பாடுகிறார்.

பகவான், பஞ்சதசி என்னும் வித்யாரண்ய சுவாமிகளின் அத்வைத நூலை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். (பஞ்சதசி 2.3.4) அப்போது அன்பர் வேண்ட, அதன் கருத்தை சுருக்கமான குறள் வெண்பாவாக வடித்தார்.

இத்துவித படையிலேயே வினாவிடைகள்

அத்துவிதத் தின்றே அவை.

இதன்பொருளாவது வினா, விடைகள் எல்லாம் பிரிவுபட்ட துவைத நிலையில் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட பார்வையில்தான் பொருந்தும். வரையறை கடந்து நிற்கும் அத்வைத நிலையில் அவை இல்லை. அத்வைத நிலையில் பார்வை உள்முகமாகத் திருப்பப்படும்போது, இருப்புணர்வு ஒன்றே அனுபவமாகி, மனமும் அதன் கற்பனைகளாகிய உலகம், உயிர்கள், கடவுள் அனைத்தும் இல்லாதவை ஆகின்றன. இந்த நிலையில் வினாக்கள் கேட்பதற்கோ, விடை தருவதற்கோ யார் உள்ளனர்? எனவே மனம் என்று ஒன்று தனித்து எழும் துவைத நிலையிலேயே வினாவும் விடையும் சத்யமாகும். மனம் கடந்த நிலையில் இவை இல்லை.

“ஞானிக்கு மனம் கிடையாது என்று பகவான் கூறுகின்றீர்களே! அப்படியாயின், பகவான் எப்படி எங்கள் கேள்விக்கு எல்லாம் தெளிவாகப் பதில் அளிக்கிறீர்கள்” என்று அன்பர் ஒருவர் கேட்டபோது, பகவான், “கேள்வி எந்த மூலத்திலிருந்து உதிக்கிறதோ, அந்த மூலத்தில் இருந்துதான் பதிலும் உதிக்கிறது” என்றார். தன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை மறந்துவிட்டு, ‘ப்ரமாதம்’ எனப்படும் இந்த மறதியினால் ஆத்மாவில் இருந்து மனம் தோன்றி, உலகினையும் தோற்றுவிக்கிறது. ஞானத்தை அடையும் ஆவலால் தூண்டப்பட்டு, மனம் உள்முகமாகத் திரும்புகிறது. அப்போது, தனது எல்லையற்ற பேரருளால், ஆத்மாவே ஞானகுரு வடிவில் தோன்றுகிறது. உண்மையில் சத்குரு நமது ஆன்ம ஸ்வரூபமே. சத்குருவின் தோற்ற ஸ்வரூபம் உண்மையில் சீடனின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் பிரதிபிம்பமே. எனவே சீடன் கேள்வி கேட்கும்போது சத்குருவினிடம் இருந்து வரும் பதில் உண்மையில் அவன் மனதின் உதய ஸ்தானமாகிய ஆத்மாவிலிருந்து எழுகிறது. சத்குருவின் பதில், வேறு ஒரு பௌதிக உருவில் இருந்து வராமல், சீடனது ஆன்மாவிலிருந்தே உதிப்பதால், அந்த பதிலுக்கு சீடனின் மனத்தை உள்கோக்கித் திரும்பும் சக்தி உள்ளது. பக்குவமான உள்ளத்தில் ஆன்ம எழுச்சியைத் தூண்ட பகவானது ஒரு சொல்லேபோதும் என்பதற்குப் பல நிகழ்ச்சிகள் எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன. அவரது மௌன சக்தியோ, அவரது எந்த ஒரு சொல்லை விடவும் சக்தி வாய்ந்தது. இந்த அருள் பிரகாசம் உள்ளத்தில் எழுவதற்கு, மனத்தை அடக்கும் சாதனையைச் சீடன் செய்ய வேண்டும். அந்தப் பக்குவத்தை அடைய பகவானின் அருள்மொழிகளை இடையறாது பயில வேண்டும். அப்போது மனம் பண்பட்டு சத்த மனமாகி, மௌனத்தில் ஆழ்கிறது. இதுவே குருவின் பரிணாமம்.

மனம் எதையுமே சாட்சியாகப் பார்க்கக் கிளம்பாமல், பார்ப்பானாகிய தன்னை, தன்மையாகிய நான் என்னும் உணர்வைப் பார்க்க வேண்டும். பகவான் குருவாசகக் கோவை 1192 ஆவது பாடலில் இதைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

அலையும் மனநீரில் அகந்தையாம் சாயை
அலைவதனை மாற்றுமுறையாயின் - நிலைநழுவத்
தான்அதனை நோக்காது தன்னையே தான் குறித்து
மோனம் உற நிற்கைமுறை.

அலையும் மனத்தை நோக்காது, நினைப்போன் யார்? என்று தன்னையே நோக்குக. அப்போது சுத்த மோனம் தலைப்படும் என்கிறார் பகவான். நான் இது, நான் அது, நான் தேகம், நான் கடவுள் போன்ற எந்த நினைவும் இன்றி 'தான்' மாத்திரம் விளங்குவது ஆத்ம ஸ்வரூபம். இதுவே தாயுமானவர் கூறும் சுத்த மெளனம். பகவான் கூறும் தானே தானே தத்துவம்.

ஞானப் பாதையில் உயரும் ரிஷி சாங்க்ருதி, சூரிய பகவானிடம் கேட்டார், “எனக்கு உயர்தரமான அறிவைப் போதியுங்கள்”. சூரியனது உபதேசமாக உபநிடதம் இவ்வாறு கூறுகிறது. “இந்த உடலில் இருக்கும்போதே சுதந்திரமாக இருக்கக்கூடிய இந்த அபூர்வமான ஞானத்தை உனக்குப் போதிக்கிறேன். ஒன்றான, பிறப்பில்லாத, அழிவற்ற, எல்லையற்ற சொல்ல இயலாத உள்ளுணர்வாகிய பிரம்மத்தை எல்லா உயிர்களிலும் காண்பாயாக. அப்படிப் பார்க்கையில் அமைதியாகவும், ஆனந்தமாகவும் வாழ்வாயாக. மிக உயர்வான தன்னைத் தவிர வேறு எதையும் பார்க்காதிருப்பாயாக. இந்த நிலைதான் யோகம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த யோகத்தில் உறுதியாக இருந்து உன்னுடைய காரியங்களைச் செய்வாயாக.”

கடற்கரைக்குச் சென்று கடலைக் காண்கிறீர்கள். கடல் தன் அலைகள் மூலம் நடம் இடுகிறது. கடலை

எண்ணுங்கள்; அலைகளை மறந்து விடுங்கள். மேற்புறத்திலிருந்து காற்று வீசவில்லை எனில் அலைகளே இருக்காது. அவை தற்செயலான உருவாக்கம். உண்மையிலேயே இருப்பது கடல்தான். நாம் உலகில் காணும் மரம், மாடு மற்றும் மனிதன் அனைத்தும் அலைகளே. மரத்திற்குப் பின்னர், மாட்டிற்குப் பின்னர், மனிதனுக்குப் பின்னர், அதே கடல் மறைந்துள்ளது. இந்தக் கடலைத்தான் பிரம்மம் என்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. “ஒன்றான, பிறப்பில்லா, அழிவற்ற, எல்லையற்ற, சொல்ல இயலாத உள்ளுணர்வை எல்லா உயிர்களிடத்தும் பார்ப்பாயாக” என்ற சூரிய பகவானின் ‘சாக்ஷுமதி வித்யா’ மிக்க பொருள் படைத்தது.

‘ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம்’ என்று கண்ணன் கூறுகின்றான். ஒருமுறை பிறந்து விட்டால் மரணம் நிச்சயம். பிறப்புடன் விடாமல் தொடர்புள்ளது. மரணம் ஒன்றுதான். ஒரே உண்மையின் இரு முனைகளில் ஒன்று பிறப்பு; மற்றொன்று இறப்பு. பிறப்பு ‘பாஸிடீவ்’ (positive) இறப்பு ‘நெகடிவ்’ (negative). ஒரு காந்தத்தின் பாஸிடீவ் முனையை வைத்துக்கொண்டு நெகடிவ் முனையை நீக்க முடியுமா? ஒரு காந்தத்தின் நெகடிவ் முனையுள்ள பாகத்தை வெட்டிவிட்டால், பாஸிடீவ், முனை மட்டுமே இருக்க முடியுமா? முடியாது. ஏனெனில், உடனடியாக கையில் உள்ள காந்தத்தின் வெட்டப்பட்ட இடத்தில் உள்ள முனை நெகடிவ் முனையாக மாறிவிடும். இப்போது இரு காந்தங்கள் உள்ளன. இவை இரண்டிலுமே ஒருமுனை பாஸிடீவ் ஆகவும் மற்றொருமுனை நெகடிவ் ஆகவும் உள்ளது. காந்தம் வெட்டப்பட்டவுடன் பாஸிடீவ் பக்கமுள்ள காந்தம் நெகடிவை உருவாக்கி விடுகிறது. இங்ஙனம் காந்தத்தை எவ்வளவு சிறுசிறு துண்டாக வெட்டிக் கொண்டே போனாலும் ஒவ்வொரு துண்டிலும் பாஸிடீவ், நெகடிவ்

இருமுனைகளும் இருக்கும். நமது வாழ்விலும் இப்படித்தான் பிறப்பு பாஸிடீவ் முனை. இறப்பு நெகடிவ் முனை. நீங்கள் பௌதீக ரீதியாக எப்படி முயற்சித்தாலும் இரண்டு முனைகளும் இருந்தே தீரும். ஒருமுறை பிறந்து விட்டால் இறந்தே தீர வேண்டும் என்பது லோகாயத உண்மை. அதேசமயம் வேறு ஒரு பேருண்மையும் உள்ளது. இந்த உருவம், இந்த தனிப்பட்ட மனிதன், இந்த தன்முனைப்பு பிறக்கிறது. அது இறந்தே தீர வேண்டும் என்பது உண்மையே. ஆயினும் இந்தத் தன்முனைப்பின் பின்னே பிறப்பின்மை ஒட்டிக்கொண்டு உள்ளது. இந்தப் பிறப்பின்மையை நாம் உணர முடியுமானால் இறப்பும் மறைந்து விடுகிறது. உங்களது தன்முனைப்பின், ஆணவத்தின் ஆணிவேரை நீங்கள் கண்டுகொள்ள முடிந்தால் அந்த அடி ஆழத்தில் தன்முனைப்பு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. அலைகளைத் தாண்டி உள்ள ஆழ்கடலைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தால் நாம் மரணம் இல்லாதவராக ஆகிறோம். ஆன்மா பிறப்பதும் இல்லை. இறப்பதும் இல்லை.

வேறு எந்த வகையிலும் இறப்பைத் தவிர்க்க இயலாது. ஒரு புராணக் கதை உள்ளது. ஓர் அரசன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு கனவு வந்தது. கனவில் ஒரு பயங்கரமான கரு நிழலைக் கண்டான். அதைப் பார்த்து, “நீ யார்?” என்று அச்சத்துடன் வினவினான். கருநிழல் சொன்னது, “நான்தான் உன் மரணம். நாளை சூரியன் மறையும்வேளை நான் வந்து உன்னைச் சந்திப்பேன். இதுகுறித்துக் கூறவே வந்தேன்” என்றது. அச்சத்தில் அரசன் உடனே விழித்துக் கொண்டான்.

மறுநாள் அதிகாலை அரசவையைக் கூட்டி, தன் கனவில் வந்த எச்சரிக்கையை பற்றிக் கூறி, “காலத்தை வீணாக்காமல் எப்படி நான் இதிலிருந்து

தப்பிப்பது என்று கூறுங்கள்” என்றான். நிபுணர்களும், பண்டிதர்களும் எப்படி வழி கண்டுபிடிப்பது என்று விவாதித்துக் கொண்டே இருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அபிப்பிராயத்தைக் கூறினார்கள். காலம் கடந்துகொண்டே இருந்தது. ஒருமுடிவும் தெரியவில்லை. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசனின் மெய்க்காப்பாளன் கூறினான், “அரசே! இன்னும் பல்லாண்டுகள் கழிந்தாலும் இவர்கள் ஒரு முடிவுக்கும் வரமாட்டார்கள். அந்தக் கருநிழல் கூறியது என்னவெனில், இன்று அஸ்தமனத்திற்குள் உங்களை மரணம் நெருங்கும் என்பதே. அப்படியெனில், அச்சமயத்தில் மரணம் இந்த அரண்மனைக்குள் பிரவேசிக்கும். அந்தச் சமயம் நீங்கள் அரண்மனையில் இருக்கக்கூடாது. ஒரு குதிரை ஏறி எவ்வளவு வேகமாக முடியுமோ, அவ்வளவு வேகமாக இந்த இடத்தை விட்டு அகன்று விடுங்கள்”. அதுதான் சரி என்று அரசன் வேகமாக ஓடும் குதிரைமீது ஏறி அரண்மனையை விட்டுத் தப்பிச் சென்றார். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் வந்தது. அரசர் அரண்மனையை விட்டுப் பல நூறு மைல்கள் தாண்டி வந்துவிட்டார். அங்கே ஒரு பெரிய மரம் இருந்தது. “ஆஹா, நாம் தப்பி விட்டோம். இந்த இரவை இந்த மரத்தடியிலிலேயே கழிப்போம்” என்று எண்ணி குதிரையிலிருந்து இறங்கி, அந்தக் குதிரையைப் பார்த்து, “நீ ஒரு அற்புதமான குதிரை. நீதான் என்னை மரணம் நிகழவிருந்த அரண்மனையிலிருந்து இவ்வளவு தூரம் விரைவாக கொண்டு வந்து சேர்த்தாய். உனக்கு மிக்க நன்றி!” என்றார்.

அவருக்குப் பின்னால் மற்றொரு ஒலி கேட்டது. “குதிரையே! உனக்கு மிக்க நன்றி. மிகவும் சரியான நேரத்தில் அரசரை இங்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தாய்.” என்ற ஒலிதான் அது. திரும்பிப் பார்த்த அரசர் நடுங்கிப் போனார். இறப்பின் தூதுவனாகிய அந்த கரிய நிழல் உருவம்தான் அது. “அரசே! உனது மரணம் இந்த

மரத்தடியில்தான் நிகழவேண்டும் என்பது விதி. அதற்காகவே இங்குக் காத்துக்கொண்டு இருந்தேன். உனது குதிரை சரியான நேரத்தில் உன்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டது. உண்மையிலேயே அது ஓர் அற்புதமான குதிரை” என்றது அந்தத் தூதன். இங்ஙனம் இறப்பின் நிழல் ஒவ்வொரு தினமும் நம் அருகாமையிலேயே உள்ளது. இதைத் தாண்டும் வழி ஏது?

இதுவே சூரியன் உபநிஷத்தில் கூறும், “சாக்ஷுமதி வித்யா” அநேகங்களுக்குப் பின் உள்ள ஏகத்தை, ஒன்றினை நீங்கள் அறிந்து கொண்டால், இறப்பு எனும் அலை மறைந்து விடுகிறது. நீங்கள் அலைகள் அற்ற ஆழ்கடல் ஆவீர்கள்.

பகவானின் உபதேசம் கொடுமுடியாகிய உள்ளது நாற்பது நூலில் பகவான் அதைத் தெளிவுற விளக்குகிறார்.

நிகழ்வினைப் பற்றி இறப்புஎதிர்வு நிற்ப்
நிகழ்கால் அவையும் நிகழ்வே - நிகழ்வுஒன்றே
இன்றுஉண்மை தேராது இறப்புஎதிர்வு தேரஉணல்
ஒன்றுஇன்றி எண்ண உணல்”

(உள்ளது நாற்பது, 15)

பொருள்: இப்பொழுது நாம் இருவரும் (Now). நிகழ்காலத்தைப் பற்றியே இறந்தகாலமும், எதிர்காலமும் உள்ளன. அதேசமயம் இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் அவையும் நிகழ்கின்ற காலத்தில் அவையும் நிகழ்காலமே. நிகழ்காலம் (Now) ஒன்றே சத்யம். எனவே நிகழ்காலத்தின் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாது இறந்த காலத்தைப் பற்றியும், எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் ஆராய முயல்வது எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை ஆக உள்ள (ஏகம்) ஒன்று என்ற எண்ணைத் தெரிந்து கொள்ளாது, மற்ற எண்களை எண்ணுவது போலாகும். மற்றும்,

நாம்அன்றி நாள்எது, நாடுஎது, நாடுங்கால்
நாம்உடம்பே நாள்நாட்டுள் நாம்படுவம் - நாம் உடம்போ
நாம்இன்றுஅன்று என்றும்ஒன்று நாடுஇங்குஅங்கு எங்கும்ஒன்றால்
நாம்உண்டு நாள்நாடுஇல்.

பொருள்: நாம் உண்மையில் யார் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் நம்மைத் தவிர நமக்கு அன்னியமாகக் காலம் என்னும் இடம் என்றும் எது உள்ளது? எங்கிருக்கிறது? நாம் என்பது இந்த உடம்பு. ஆனால், காலத்தாலும், இடத்தாலும் நாம் கட்டுப்படுவோம். நாம் இந்த உடம்பா? இல்லையே! நாம் எல்லா இடத்திலும் எல்லா காலத்திலும் மாறாத ஏகான்ம சொரூபம் அல்லவா? காலத்தையும் இடத்தையும் கடந்த நான் சொரூபம்தான் நாம் என்று உணரும்போது பிறப்பு, இறப்பு என்னும் கால, இட பந்தங்களை நாம் கடக்கிறோம். எல்லைக்குட்பட்ட பௌதிகக் கண் பார்வை கடந்து, அந்தமிலா ஞானக் கண் திறக்கிறது.

உரையாடலை மீண்டும் தொடர்வோம்.

பகவான் பணியில்,

ராம் மோஹன்

சுரணாகது வத்ஸலன்

பேராசிரியர் சையதும் அவர் மனைவியாரும் பகவானிடம் பெரும்பக்தி கொண்டவர்கள். ஆஸ்ரத்துக்கு வெளியே ஒரு வாடகை வீட்டில் அவர்கள் வசித்து வந்தனர். ஒருநாள், சையதின் மனைவியார் பகவானுக்குத் தம் இல்லத்தில் உணவு படைக்க விரும்பினார். தினம் அவர் தம் கணவரை பகவானை வீட்டுக்கு உணவருந்த அழைக்குமாறு நச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தார். பாவம் பேராசிரியர் சையத்! இந்த மாதிரி ஒரு வழக்காறில் இல்லாத வேண்டுகோளை அவர் எங்ஙனம் பகவானிடம் சமர்ப்பிப்பார்? ஆனாலும் விடாமல் மனைவியார் நச்சரிக்கவே, அதைத் தாளமுடியாத பேராசிரியர் பகவானிடம் கேட்பது என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டார். அவர் பகவானிடம் வேண்டுகோளைச் சமர்ப்பித்தபோது, பகவான் ஒன்றுமே சொல்லாமல் புன்னகைத்தார். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் சையத் இல்லம் திரும்பினார்.

ஆனாலும் சையதின் துணைவியார் தம் முயற்சியைக் கைவிடவில்லை. ஒருநாள் பகவான் மலைமீது ஏறிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் சையத் தம்பதிகள் அவர் முன்பே வந்து நின்றனர். பேராசிரியர் பகவானிடம் மீண்டும் தமது வேண்டுகோளைத் தயக்கத்துடன் கூறினார். பகவானோ, ஒரு சிரிப்பை மட்டுமே பதிலாகத் தந்து, தமது மலையேற்றத்தைத் தொடர்ந்தார். வீடு திரும்பியவுடன் மனைவியார் பேராசிரியரிடம் ஒரு யுத்தத்தையே ஆரம்பித்து விட்டார். “நீங்கள் பகவானிடம் ஒழுங்காக வேண்டவில்லை. அதனால்தான் அவர் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் போய்விட்டார்” என்று மனைவியார் குற்றம் கூறினார். அத்தனையும் கேட்டுக்கொண்டு சையத் கடைசியில் கூறினார். “என்னிடம் ஏன் சண்டையிடுகிறாய்?”

பகவானிடம் உனக்குள்ள பக்தி பூரணம் ஆனதல்ல. அது குறைபாடு உள்ளது. அதனால்தான் பகவான் வரவில்லை” என்று கூறிவிட்டார்.

இந்த வார்த்தைகள் அம்மையார் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்தன. அன்று முழுதும் “பகவானே! என் வேண்டுகோளை நீங்கள் ஏற்குமாறு எனக்குத் தீவிர பக்தியைத் தந்து அருள்வீராக” என்று வேண்டிக் கொண்டே இருந்தார். அப்படியே உறக்கத்திலும் ஆழ்ந்துவிட்டார்.

வைகறைவேளை நெருங்கியது. உறங்கிக்கொண்டு இருந்த அம்மையாரின் இதயத்தே பகவானின் உருவம் தோன்றியது. “ஏன் இப்படிப் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்? நான் எப்படி ஆஸ்ரமத்தை நீங்கி உங்கள் வீட்டிற்கு உணவு உண்ண வரமுடியும்? நான் போஜன சாலையில் அமராவிட்டால், அங்கு பக்தர்கள் யாருமே சாப்பிட மாட்டார்களே! எனக்குப் பதிலாக, இங்கு அமர்ந்துள்ள மூன்று பக்தர்களுக்கு உணவு அளியுங்கள். அது எனக்கு அளிப்பது போல்தான்” என்று கூறி மறைந்தார். அவர் சுட்டிய மூன்று பக்தர்கள் ஹைதராபாத் அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவி வகித்த Dr. ஜி.எஸ். மெல்கோடே, வங்காளத் துறவியான ஸ்வாமி ப்ரபுத்தானந்தா மற்றும் ஆந்திர பிரம்மசாரி கிருஷ்ணபிக்ஷு.

தனது காட்சியில் கண்ட விவரங்கள் அனைத்தையும் அம்மையார் பேராசிரியரிடம் தெரிவித்தார். மகிழ்ச்சி அடைந்த அவர் உடனே ஆஸ்ரமம் சென்று அவர்கள் மூவரையும் வீட்டிற்கு உண்ண அழைத்தார். அவர்களுக்கோ ஒரு தர்மசங்கடம். அவர்கள் மூவருமே அந்தணர்கள். பகவான் கட்டளைப்படியே அவர்கள் சையது வீட்டிற்கு உணவு உண்ணச் சென்றாலும், ஆஸ்ரமத்தில் உள்ள மற்ற பிராமணர்களும், பொறுப்பாளிகளும் இவர்கள் ஓர் இஸ்லாமியர் வீட்டில் உண்பதை அனாசாரமாகவும், விதிகளுக்குப்

புறம்பாகவும் இருப்பதாகக் கருதுவார்களோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டது. கிருஷ்ண பிக்ஷு பூந்தோட்டத்திற்கு அருகிலுள்ள விருந்தினர் அறையில் தங்கியிருந்த Dr. மேல்கோடேவை சந்தித்து, “நீங்கள் என்ன எண்ணுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டார். Dr. மேல்கோடே “நான் அதைப் பற்றித்தான் சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். அவர்கள் இஸ்லாமியர்கள். அவர்கள் வீட்டில் நாம் உணவு உண்ணச் சென்றால் பிரச்சினைகள் எழலாம். நம்மை ஆஸ்ரமத்திலிருந்தே விலக்கி வைக்கவும் செய்யலாம்” என்றார். கிருஷ்ண பிக்ஷு கூறினார்: “நான் போகத்தான் போகிறேன். நாம் போக வேண்டும் என்பது பகவானின் ஆணை. அப்படி இல்லையெனில், நான் யார் என்றே தெரியாத இந்த அம்மையார் எப்படி நம்மைக் குறிப்பிட்டு, பேராசிரியரிடம் அடையாளம் கூறி அழைக்க முடியும்?” என்றார். Dr. மேல்கோடே, “அது சரியே; நாம் போகலாம். பிரச்சினை ஏதும் எழும் எனில் பகவான் பார்த்துக் கொள்வார்” என்றார்.

இங்ஙனம் தைரியமாகப் பேசிவிட்டாலும், Dr. மேல்கோடேயின் உள்ளத்தில் குழப்பம் இருக்கத்தான் செய்தது. முஸ்லிம்களுக்கு அந்தணர் பின்பற்றும் நெறிமுறைகள் பற்றியும், சடங்குகள் பற்றியும் தெரிந்திருக்க சாத்யமே இல்லையே! எப்படி நாம் ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணியின் கனவுத் தோற்றத்தை மெய்யெனக் கொள்ள முடியும்? நாங்கள் பகவானின் ஆணைப்படிதான் ஒரு இஸ்லாமியர் வீட்டில் உண்ணச் செல்கிறோம் என்றால் இங்கு ஆஸ்ரமவாசிகள் நம்புவார்களா?” என்று குழம்பிக்கொண்டு இருந்தார்.

மறுநாள் மதிய உணவு வேளைக்கான மணி ஒலித்தது. அன்பர்கள் மூவரும் பகவானுக்கு எதிரேபோய் நின்று வணங்கினர். பகவான் அவர்கள் தன்முன் வந்த காரணத்தைக் கேட்கவே இல்லை. தமது அருள்பொங்கும் விழிகளால் மூவரையும்

பார்த்தார். அதையே அவரது அனுமதியாகக் கொண்டு, மூவரும் உணவுச்சாலை செல்லாமல் ஆஸ்ரமத்திற்கு வெளியே செல்லத் துவங்கினர். வழியில் சர்வாதிகாரி அமர்ந்திருந்தார். அதிசயத்திலும் அதிசயம்! தமது வழக்கப்படி “உணவு வேளையில் எங்கே செல்கிறீர்கள்?” என்று வினவாமல் அவர் அமர்ந்திருந்தார். சையத் வீட்டினை மூவரும் அடைந்தனர். அவரது துணைவியார் மிகச் சிறப்பான சைவ உணவைச் சமைத்திருந்தார். அவர்கள் வயிறார உண்டு முடிந்தபின்னர், அம்மையார் தமது கைகளாலேயே அவர்கட்கு வெற்றிலை அளித்தார்.

உணவை முடித்து மூவரும் ஆஸ்ரமம் திரும்பிக் கொண்டு இருந்தனர். அப்போது கண்ணில் நீர்மல்க Dr.மேல்கோடே கூறினார்: “நான் ஹைதராபாதத்தைச் சேர்ந்தவன். எனவே எனக்கு முஸ்லீம்களின் சம்பிரதாயங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தும் நன்கு தெரியும். ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணி, தனது கையால் வெற்றிலை மடித்துத் தருதல் என்பது அவளது கணவன் மற்றும் ஓர் உயர்ந்த முஸ்லிம் ஃபகீருக்கு (முஸ்லிம் துறவி) மட்டுமே. வேறு யாருக்குமே அவள் தனது கையால் வெற்றிலை மடித்துத்தர இஸ்லாமிய கட்டுப்பாடுகள் அனுமதிப்பதில்லை. எனவே, அவளது வாழ்க்கையில் நாம் பகவானைப் போன்ற ஒரு மாபெரும் துறவியாகவே கருதப்பட்டுள்ளோம். அதனால்தான் அவர் தம் கையாலேயே நமக்கு வெற்றிலை மடித்துத் தந்துள்ளார்” என்றார்.

நாங்கள் ஆஸ்ரமம் திரும்பியபோது, நாங்கள் உணவுக் கூடத்தில் இல்லாமல் எங்கே சென்று இருந்தோம் என்று யாருமே கேட்கவில்லை. தம்மிடம் சரண் அடைந்தவர்களை பகவான் எவ்வளவு அழகாகக் பாதுகாக்கிறார்.

(டேவிட் காட்மன் எழுதிய “Power of Presence” என்ற நூலின் மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது).

அகஷ்ர மணமாலை- ஒரு தத்துவக் கருவுலம்

டாக்டர் ஏ.வி. ராஜகோபாலன்

பகுதி-3

பரம்பொருளின் தத்துவத்தை அறிய விரும்பும் நம் போன்ற சாதாரணர்களுக்கு, சிறந்த வழிகாட்டி ரமணரின் அகஷ்ரமணிமாலை. எளிய முறையில் நம் ஆதங்கத்தையெல்லாம் ஆண்டவன் சன்னிதானத்தில் கொட்டித் தீர்க்க அற்புத சாதனம். கடுமையான வேதாந்த சொற்கள் இதில் இல்லை. ஆனால் முடிவான ஞானமார்க்கத்தை சுலபமான முறையில் சொல்வதால் சாதகர்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் நூல். பலர் இந்த மணிமாலையை மனப்பாடமாகப் பாடும் திறன் பெற்றவர்கள். கூட்டு வழிபாட்டுக்கு ஏற்ற மார்க்கம். இதில் பகவான் சொல்லுகிறார்,

‘நான் உன்னைத் தேடவில்லை. எனக்குத் தானாகக் கிடைத்த பொக்கிஷம் நீ. இது உம் பேரருளே. ஆனால் உன் சொருபத்தை அறிந்துகொள்ள இயலாதவனாக நான் இருக்கின்றேன். இதற்குக் காரணமாகிய என் மனக் குழப்பத்தைப் போக்கி இன்னருள் புரிய வேண்டும் அருணாசலா’ என்று வேண்டுகிறார் ரமண பகவான். இறைவன் பல விதங்களில் நமக்கு வழி காட்டுகிறான். ஒப்பற்ற அருளைக் கொடுக்கிறான். இறை அனுபவத்தையும் உணரவைக்கிறான். ஆனால் நாம் அதை உள்வாங்கி நிலை பெறச்செய்வதில்லை. நாம் நம்முடைய மன மயக்கத்திலேயே ஆழ்ந்து கிடக்கின்றோம்.

தேடாது உற்றநல் திருவருள் நிதியகத்து
இயக்கம் தீர்ந்து அருள் அருணாசலா

- அக்ஷர மணிமாலை, 49

இந்நிலைக்குக் காரணம், நம்மை நாமே கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைக்க இயலாத நிலை. இந்திரியங்கள் நம்மை அவை போக்கில் இழுக்கின்றன. நாம் நம் வசமிழந்து அவை அழைத்துச் செல்லும் போக்கில் போகின்றோம். இந்திரியங்கள் நல்ல பாம்பின் விஷத்தை விடக் கொடியவை எங்கிறார் ஆதிசங்கரர்.

தோஷேண தீவ்ரோ விஷய: க்ருஷ்ணசர்ப விஷாதபி

(விவேக சூடாமணி, 77)

இந்த அகத்தின் இயக்கமே, இந்நிலைக்குக் காரணம்; அதுவே மருந்தும் கூட. இதுவே ரமணரின் தத்துவம். இறைவன் நம்மைப் பரிசோதித்து, நமக்கு உயர்ந்த ஞானத்தை அளிக்கிறான். ஆனால் நம்மால் அவன் உண்மை சொல்பதத்தை உணரமுடிவதில்லை. இக்கருத்தையே மாணிக்கவாசகரின் வாய்மொழியாக அறிகிறோம். அவர் இறைவனை நோக்கிக் கேட்கிறார், எளியவனாகிய என்னை நீ எதற்காக ஆட்கொண்டாய்? முன்பு நான் அறிவற்றவனாக இருந்தேன் என்பதை உணர்கிறேன். ஆனால் இப்போது என் நிலை என்ன என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. தயைகூர்ந்து எனக்கு விளக்கம் அளித்து அருளும் என்பார்.

அறிவனே அமுதே ஆடிநாயினேன்

அறிவன் ஆகக் கொண்டோ எனை ஆண்டதும்

அறிவு இலாமை அன்றே கண்டது ஆண்டநாள்

அறிவனோ அல்லனோ அருள் ஈசனே

(திருச்சதகம், 50)

இறைப் பயணத்தில் சஞ்சரிக்கும் சாதகர்களுக்கு ஏற்படும் ஒரு குழப்பமான நிலை இது. சமுத்திரத்தில் புயலால் தாக்குண்ட மரக்கலத்தின் தலைவன் 'கரையை

நோக்கிச் செல்லுகிறோமா அல்லது நடுக்கடலில் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறோமா' என்று அஞ்சுவது போல, சம்சார சாகரத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் மனிதருக்கு ஆன்மபோதத்தின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் இத்தகைய தவிப்பு நேரிடுகிறது.

'அறிவனோ அல்லனோ அருள் ஈசனே' என்கிற வரிகள் நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன. தேர்த்தட்டில் பார்த்தசாரதியான கண்ணன், 'உன் கடமையைச் செய், பலனைக்கருத்தில் கொள்ளாதே' என்று கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் தெளிவு படுத்துகிறான். ஆயினும் அருச்சுனனின் உள்ளத்தில் தெளிவு பிறக்கவில்லை. மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் துவக்கத்தில், 'உன்னுடைய வாதங்கள் என்னைக் குழப்பமடையச் செய்கின்றன. என்னை நல்வழிப் படுத்தும் நல்லதோர் விளக்கத்தைக் கொடு' என்று கேட்கிறான். இந்தக் குழப்பமே மாணிக்கவாசகர் காட்டும் நிலை.

இந்நிலையில் நாம் செய்யக்கூடியது என்ன? இயற்கை நியதிப்படி நதிகள் யாவும் கடலில் கலக்கின்றன. இடையில் வழிதவறித் திகைக்கும் நிலையில் அவை என்ன செய்கின்றன என்பதைப் பொய்கை ஆழ்வார் பாசரத்தில் காணலாம். பெரும் கடலே நோக்கும் ஆறு என்பது அவர் அனுபவம். இதே உணர்வைத் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரும் வெளிப்படுத்துகிறார். 'என் உள்ளத்தில் தூய்மை இல்லை. என் நா நற்சொற்களைச் சொல்லுவதில்லை. நான் என் செய்வேன், வழி காட்டு அரங்கனே' என்று கதறுகிறார்.

மனத்தில் ஓர் தூய்மை இல்லை, வாயில் ஓர் இன்சொல்
இல்லை....

.....எனக்கு இனிக்கதி என் சொல்லாய்?

ஆனால் இறைவன் பேரருளாளன். ஆதலால் நம்மை அதிகம் தவிக்க விடுவதில்லை. 'ஆராய்ந்து அருள்' என்னும் கோட்பாடுடைய அவன், நம்மிடம் சற்று விளையாடுகிறான். நம்மைச் சோதிக்கிறான். சைவ நூல்களில் இதற்குப் பல உதாரணங்களைப் பார்க்க முடியும். இந்த வகையில், இயற்பகை நாயனாரின் வரலாறு நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தும். சிவனடியாராக வந்த இறைவனின் விருப்பத்துக்கிணங்க தன் ஆருயிர் மனைவியையே அளித்து விடுகிறார் இந்த சிவனேயச் செல்வர். அது மட்டும் அல்ல. அவருடனே ஊர் எல்லைவரை துணை போகிறார். அப்பெண்ணை அழைத்துச் செல்ல முயற்சிக்கும் சிவனடியார் மீது ஊர் மக்களும் உற்றாரும் போர் தொடுக்க, அவர்களுடனே போராடி பக்தரைக் காக்கின்றார். இத்தனையும் முடிந்தபின்பே, சிவபெருமான் அவருக்கு காட்சி அளித்து நற்பேறு அளிக்கிறார். எத்தனை சோதனைகள்? மனித இயல்புக்கே விரோதமாக, பக்தியில் மூழ்கிய இவர், தன் மனைவியையே வேறொருவருக்கு அளித்ததோடல்லாமல், அவரைக் காக்கத் தன் உறவோடுகூட போரிடத்தயங்கவில்லை. இதனாலேயே அவர் இயற்பகை நாயனார் ஆனாரோ? திருத்தொண்டத்தொகையில் 'இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்' என்னும் வரிகளில் இதை வியந்து பாராட்டுகிறார் சுந்தர மூர்த்திநாயனார்.

இதைப் பற்றி சான்றோர் கருத்து நோக்கத்தக்கது. பிறப்பாலேயே மனிதருக்கு சில குணங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பது இக்கால அறிவியலின் முடிவு. இதற்கு மரபணுக்களே காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இதையே 'வாசனைகள்' என்று குறிப்பிட்டது இந்திய தத்துவம். இது ஜாதியாலோ குலத்தாலோ ஏற்படுவதில்லை. இதற்குத் தக்க சான்று விபீஷணன் வரலாறு. தன் மூத்த சகோதரனுடன்

விவாதம் முற்றிய நிலையில், அவன் ராமனை அடைகிறான். விபீஷணன் ராமனுடன் சேரச் 'சென்றான்' என்று வால்மீகி எழுதவில்லை. 'வந்து சேர்ந்தான்' என்றுதான் சொல்லுகிறார். பிறப்பால் அரக்க குலத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும் உள்ளத்தால் உயர்ந்த அவன் சத்துவ குணமிக்க ராமர் கோஷ்டியையே பெரிதும் நேசித்தான். அதனால் தன் இயல்பான இனத்தை அவன் அடையாளம் கண்டு, அங்கு 'வந்து சேர்ந்தான்' என்பதைக் கவி சூசகமாகக் காட்டுகிறார். ('ஆஜகாம' என்கிற பதத்தை வால்மீகி உபயோகிக்கிறார். இதன் பொருள் திரும்பி வந்தடைதல் என்பதாகும்). இறைவனிடமிருந்து பிரிந்து வந்த ஜீவாத்மா, இறைவனையே அடைதல் இயற்கையே அல்லவா? 'ஆகாசாத் பதிதம் தோயம் சாகரம் ப்ரதிகச்சதி' என்ற புகழ்பெற்ற தத்துவ வரிகள் இதை வலியுறுத்தும். கடலிலிருந்து சூரிய வெப்பத்தால் நீர் மேகமாக மாறுகிறது. தக்க காலத்தில் அது வானிலிருந்து மழையாக பூமியை வந்தடைகிறது. அதுவே நதியாகப் பல இடங்களிலும் ஓடிச்சென்று, இறுதியில் கடலையே அடைகிறது. இதேபோன்று இவ்வுலகில் உள்ள ஆன்மாக்களும் பல பிறவிகள் எடுத்து இறுதியில் ஆரம்பித்த இடத்தையே சென்றடைகின்றன.

இவ்வாறு தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட பக்தர்களின் மீது இறைவன் காட்டும் பரிவு சொல்லவொண்ணாதது. அவர்களைத் தம் குழாத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு அன்னாரின் நன்மைக்குப் படாதபாடு படுகிறான். திருமழிசை ஆழ்வாரின் சொற்கேட்டு 'பைந்நாகப் பாய் சுருட்டி' பெருமாள் ஆலயத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்புகிறான்; பின்னர் அவர் சொற்படி 'பைந்நாகப் பாய் விரித்து' படுக்க முற்படுகிறான். பிட்டுக்கு மண்சுமந்ததும், பக்தருக்கு நெற்குவியல் தந்ததும் அவன் திருவிளையாடல்களில் சிலவாகும். அடியாருக்குத் தன்னையே தந்தவன் அவன்.

இத்தகைய பக்தர்களொடு அவன் சமமாக அமர்ந்து உரையாடுவதை விரும்பினான். திருக்கச்சி நம்பிகள் காஞ்சி வரதனுடனும் தம்பிரான் தோழர் எனப்படும் சுந்தரர், ஆரூரனுடனும் பேசிய வரலாறு சுவை மிகுந்தது. சபரி என்னும் பரம ஏழை அளித்த எளிய உணவை மிகுந்த திருப்தியோடு உண்கிறான் ராமன். வால்மீகி இதை 'சபர்யா பூஜித: சம்யக்' என்பார். தண்டகாரணயத்து முனிவர்களின் பூஜையைவிட, இந்த எளியவளின் வழிபாடு அவனைக் கவர்ந்துவிடுகிறது வியப்பு அல்லவா?

இத்தகைய பேற்றை அடைந்த பக்தனின் நிலை என்ன என்பதைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் குலசேகரப் பெருமான். அவன் கண்கள் பேரின்பத்தில் மூழ்கிச் சோர்ந்து காணப் படுகின்றன. உடல் சிலிர்க்கிறது. அவன் தன்னிலை இழக்கிறான். உலகைப் பற்றிய நினைவு நீங்கி பரமனையே பாடுகின்றான். கையெடுத்துக் கும்பிடுகிறான். குதிக்கிறான். நடனம் ஆடுகிறான்.

ஆனால், அவன் செயலை அவனைச் சூழ்ந்துள்ள மக்களால் அறிய இயலவில்லை. காரணம் அவர்களுக்கு அத்தகைய பேரின்பப் பேறு கைவரவில்லை. அவனை அவர்கள் பைத்தியம் என்றே முடிவு செய்து விடுகிறார்கள். ஆனால் அவனா புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவன்? பிறவிப் பெரும் பயனை அடைந்த பாக்கியசாலி அல்லவா அவன்! அவனை அறிந்து கொண்டு அவன் வழி செல்ல இயலாத மற்றவர்கள் அன்றோ பித்தர்கள்!!

மொய்த்துக் கண்பனி சோர மெய்கள் சிலிர்ப்ப ஏங்கி

இளைத்து நின்று

எய்த்து கும்பிடு நட்பம் இட்டு எழுந்து ஆடிப்பாடி

இறைஞ்சி என்

அத்தன் அச்சன் அரங்கனுக்கு அடியார்கள்ஆகி

அவனுக்கே

பித்தராம் அவர் பித்தர் அல்லர்கள் மற்றையார்

முற்றும் பித்தரே

இதைச் சொன்ன குலசேகரர் சாமானியர் அல்ல. அடுத்த பாடலிலேயே அதற்கான குறிப்பும் கிடைக்கிறது. 'கொல்லிக் காவலன், கூடல் நாயகன், கோழிக்கோன் குலசேகரன்' என்ற வரிகளின் மூலம் அவர் சேர-சோழ-பாண்டிய நாடுகளுக்குத் தலைவர் என்பது தெரிய வருகிறது. சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கிரவர்த்தியையும் பித்தனாக்குவது, அந்த அரசர்களின் குண நலங்களும் பேரருளுமே. அவையே பக்தனை 'பேயனாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே' என்று அறைகூவ வைக்கின்றன.

இத்தகைய பக்தர்களையே ஆண்டவனும் விரும்புகிறான். அவர்கள் தன் புகழ்பாட அந்த உண்மையான வழிபாட்டில் தன்னையே இழக்கிறான். திருவாலங்காட்டுக்கு அருகே யாத்திரை மார்க்கமாகச் செல்லுகிறார் ஞானசம்பந்தர். அந்தத் தலத்தில் பக்தர்களில் சிறந்தவரான காரைக்கால் அம்மையார் ஈசனை வழிபட்டுத் துதித்தார். பாடல்களால் அவனை வழிபட்டார். அத்தகைய தலத்தில் தன் கால்களைப் பதிக்க விரும்பாத சம்பந்தப் பெருமான், அண்மையில் உள்ள ஓரூரில் தன் பரிவாரங்களுடன் இரவு தங்குகிறார். அப்பொழுது திருவாலங்காட்டுப் பெருமான் அவர் கனவில் தோன்றி, 'நீ என்னைத் தரிசிக்க மறந்து விட்டாயோ?' என்று கேட்க, பெருவியப்புடன் ஆலயம் செல்கிறார் அந்த பக்தர். கீழ்க்கண்ட பாடல் அவர் வியப்பினையும் அவரைத் தோழமையுடன் வருந்தி அழைத்த ஈசன் அருளையும் அழகிய வரிகளில் வெளிப்படுத்துகிறது.

துஞ்ச வருவாரும் தொழிவிப்பாரும் வழிவிப்போய்

நெஞ்சம் புகுந்தென்னை நினைவிப்பாரும் முனை

நட்பாய்...

இதே போன்ற நிகழ்ச்சியை திருவாய்மூர் ஆண்டவனும் நிகழ்த்துகிறான். நாவுக்கரசரின் கனவில் தோன்றி அவரை வாய்மூருக்கு அழைக்கிறான். அவரால் பாடப்பட்டு பெரும் உவகை அடைகிறான். சுந்தரருக்கும் இத்தகைய அனுபவம் திருமழபாடியில் கிடைக்கிறது. மெய்யன்பர் கூட்டத்துடன் அவர் சென்று கொண்டிருக்கையில் அசரீரியாக ஒரு குரல் கேட்கிறது, 'சுந்தரா! என்னை மறந்தனையோ?' என்ற அக்குரலைக் கேட்டு வியப்படைந்த சுந்தரர், அங்கு ஆலயம் எதாவது உள்ளதா என்று வினவுகிறார். அந்த ஊர் மக்களும் அங்குச் சிதிலமான நிலையில் சிவன் கோயில் ஒன்று இருப்பதாகச் சொல்லக்கேட்டு அங்கு விரைகிறார். அங்குப் புல் புதர்களிடையே மண் மூடிய நிலையில் ஒரு ஆலயத்தைக் காண்கிறார். அங்கே மண்டிக் கிடந்த புதர்களை அவர்கள் நீக்குகின்றனர். அடியில் ஒரு சிவலிங்கம் கிடைக்கிறது. பெருமகிழ்வுடன் அதைச் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் வழிபடுகிறார். 'பொன்னார் மேனியனே' என்று தொடங்கும் அப்பாசுரத்தின் இறுதியில் 'மன்னே மாமணியே, மழபாடியுள் மாணிக்கமே அன்னே உன்னையல்லால் இனி யாரை நினைக்கேனே' என்று மனமுருகிப் பாடுகிறார். இறைவனே பக்தர்களைத் தடுத்தாட்கொண்டு தன்வசப் படுத்தும் லீலைக்கு இது ஓர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. மாசடைந்த அந்தச் சிவலிங்கம் சுந்தரரின் கண்களுக்கு பொன்னார்ந்த மேனியாகத் திகழ்ந்தது பக்திப் பரவசத்தின் எல்லை நிலமாகும். இதே போன்று, உள்ளும் புறமும் நாராயணனே நிறைந்து நிற்கிறான் என்று நாராயண சூக்தமும் விளக்குகிறது.

அந்தர்பஹிஸ்ச தத்சர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்தித:

இவ்வாறு தன்னிலை நீங்கிப் பரம்பொருளை எள்வாங்கி உலகப் பற்றை நீக்கிய மாந்தருக்கே, ரமணர் விளக்கும் 'அகத்தியக்கம் தீர்ந்து', பேரருளாளன் பற்றினை அடையும் பேறு கிட்டுகிறது. தேடாது

வந்த இந்த நிதி, நம்மிடம் இருப்பது நம் பாரத நாட்டு வாசிகளுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் சொத்து. பராசக்தியை லலிதா சஹஸ்ரநாமம் 'அவ்யாஜ கருணா மூர்த்தி' என்று அழைக்கிறது. 'காரணமில்லாமலே அருள் புரிபவள்' என்று இந்த அமுத மொழிக்குப் பொருள். அந்த அருள் நம்மிடம் குறைவற இருக்கிறது. அதைத்தக்கி வைத்துக்கொள்ள நமக்கு வேண்டியது ரமணர் கூறும் அகத்து இயக்கத்தை, அல்லது மனக்கலக்கத்தை தீர்த்தல் மட்டுமே. அதற்கு வழி அருணாசலனிடம் தஞ்சம் புகுவது ஒன்றே.

இந்நிலையைத் தாயுமானவர் ஒரு பாடல் மூலம் விளக்குவார்.

குலம் இலான், குணம் குறி இலான், குறைவு இலான்
கொடிதுஆம்
புலம் இலான், தனக்கு என்ன ஓர் பற்று இலான்,
பொருந்தும்
இலம் இலான் மைந்தர் மனைவி இல்லான் எவன்?
அவன் சஞ்
சலம் இலான் முக்தி தரும் பரசிவன் எனத் தகுமே

இந்த குணநலனே இறைவனைத் தம்முள்ளேயிருக்கச் செய்து, அவனுடன் விளையாடி, ரமித்து வாழ வழி செய்கிறது. அண்ணாமலையப்பன் நமக்கு கிரிவுருவாய், ஒளியுருவாய், அந்தர்யாமியாய் வழி காட்டுகிறான். நாம் தேடாத நிலையிலும் நமக்கு அருள் பாலிக்கிறான். அந்த அருளைப் பேணி பாதுகாப்பது மட்டுமே நம் கடமை.

மணிமாலைப் பதிகத்தை மறுமுறை பார்ப்போம், மனத்தெளிவிற்காக.

தேடாது உற்றநல் திருவருள் நிதியகத்து
இயக்கம் தீர்ந்துஅருள் அருணாசலா

பகவான் பகர்ந்த தூலாட்டு கீதம்

கௌதமன்

பாடல்:

மற்று உடல்செய்கைதன் மேல் வருமயக்கம் ஏதுஎனவே
முற்றுணர்வு ஒன்று இல்லாத மோகம் என்று

சொன்னவரோ (17)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: வருதல், ஓடுதல், நடத்தல், பருத்தல், இளைத்தல் போன்ற அத்தனை செயல்களும் உடலின் செய்கைகளே. உடலைப் பற்றிய (ஆணவத்தின்) செயல்களே அவை. அப்படி இருக்க, இந்த உடலின் செயல்களை, செயல்களை எல்லாம் கடந்த தன்னுணர்வு (தான் என்னும் அடிப்படை உணர்வு, அதிஷ்டானம்) மீது ஏற்றி “நான்” வந்தேன், நான் ஓடினேன், நான் நடந்தேன், நான் பருத்து உள்ளேன், நான் இளைத்து உள்ளேன் என்று கூறும் மயக்கம் எப்படி வந்தது?

கண்ணன்: பூர்ணமான சித்தாகிய பேரறிவைப் பெறாமல் சுட்டறிவின் மூலம் இயங்கும்போது தத்துவம் இல்லாத இந்த மயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன.

இராமானுஜர் தம் குருவாகிய திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியிடம் தத்துவ பாடம் கற்க ஸ்ரீபெரும்புதூரில் இருந்து 17 முறை திருக்கோட்டியூருக்கு நடந்து செல்கிறார். ஒவ்வொரு முறையும் வீட்டுக்கதவை ராமானுஜர் தட்டும்போது, நம்பி “யார் வந்துள்ளது?” என்று கேட்டார். 17 முறையும் ராமானுஜர் “நான் வந்துள்ளேன்” என்கிறார். உடனே நம்பி, “அப்படியா? ‘நான் போனபின் வா’” என்கிறார். நம்பி போனபின் எப்படி அவரைப் பார்ப்பது என்று குழம்பிய ராமானுஜருக்கு, ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப்பின் விடை

கிடைக்கிறது. “ஓஹோ! நான் வந்துள்ளேன்” என்று அகங்காரத்துடன் பதிலளித்ததால் அந்த ‘நான்’ என்னும் ஆணவம் அகன்றபின் ‘வா’ என ஆசான் கூறியிருக்கிறார் என்று தெளிந்து அடுத்தமுறை “யார் வந்துள்ளது” என்ற ஆசான் கேள்விக்கு “தாஸன் வந்துள்ளேன்” என்று பணிவுடன் பதில் சொல்கிறார். உடனே கதவு திறக்கப்பட்டு அடக்கம் நிரம்பிய சீடனை ஏற்கிறார் திருக்கோஷ்டி நம்பி.

பாடல்:

அறிவு தேகம் தனக்கோ ஆன்மாவிற்கோ எனவே
பிறிது செயின் அசித்து உடலம் பிரம்மம் அறிவு

என்றவரோ (18)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: மயக்கம் நீங்கிய பேரறிவு என்று குறிப்பிட்டுள்ளீர், உடலுக்கா அன்றி ஆன்மாவுக்கா?

கண்ணன்: சடக் கிரந்தியால் பிணைக்கப்பட்ட இப்பொய்மையை விசாரம் என்னும் கூர்வாளால் உடலையும் ஆன்மாவையும் சாதன சதுஷ்டயம் மூலம் பிரிவுபடுத்தி ஆயும்போது, உடலே அறிவற்ற ஜடம், அசேதனம் ஆத்மாவே பேரறிவு வடிவான சித் ஸ்வரூபம் என்பது புலனாகிறது.

உபதேச உந்தியார் 22ஆம் பாடலில் இதனைத் தெளிவுற விளக்குகிறார் பகவான்.

உடல்பொறி உள்ளம் உயிர்இருள் எல்லாம்

சடமசத் தானதால் உந்தீபற

சத்தான நானல்ல உந்தீபற

ஜடமான பொறி புலன்களின் உண்மையான இருப்பு இல்லாத நிலையைக்கூறி, அதேசமயம் “சத்” எனப்படும் உண்மையான இருப்பு உணர்வு பூர்ணமானது. சைதன்யமாகிய சித் என்னும் இருப்புநிலை பொறி உதவி இன்றித் தானே ஒளிர்வதால் சித் ஸ்வரூபமாகிய

“நான்” ஜடம் அல்ல. அதேசமயம் தானே ஒளிரும் நிலையற்ற உடல்-மனம் ஜடம் என்கிறார் பகவான்.

இந்த உடல் (அன்னமயம்), ஐந்து பொறிகள் (இந்திரியங்களால் ஆன பிராணமயம்), உள்ளம் (மனோமயம்), உயிர் (விஞ்ஞான மயம்), அகந்தை (இருள் ஆன ஆனந்தமயம்) இந்த அனைத்துமே தாமாகவே சுதந்திரமாக இயங்கக் கூடிய ஆற்றல் பெற்றவை அல்ல. அவை அனைத்தும் ஜடம், பொய்ம்மை. ஆத்மா ஒன்றே உண்மையான சத் என்கிறார் பகவான்.

பாடல்:

தேகம்அசித்து ஆகில்இந்தச் செயல்வருவது ஏதுஎனவே
ஏகபரஞ் சோதியின்முன் இருக்கையினால் என்றவரோ (19)
விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: உடல் அசித்து, அறிவற்றது, ஜடம் எனில் அதற்கு இயக்கம் முதலிய செயல்பாடுகள் எப்படி வந்து சேர்ந்தன? (ஜடத்தினால் இயங்கக் கூடுமா?)

கண்ணன்: பேரறிவு வடிவமான பரம்பொருளின் சன்னிதானத்தில் பிரம்மத்தின் ஞான ஒளியில் தேகம் இருப்பதால் இந்திரியங்கள் செயல்பட்டு, தொழில்கள் நடைபெறுகின்றன.

ஜடப்பொருளை இயக்க ஒரு சக்தி வேண்டும் அதுவே பிரம்மம். அந்தப் பிரம்மமோ தானாய் ஒளிர்வது சர்வசக்தி படைத்தது.

விளக்கின் உருவை விளக்கிட வேறு
விளக்கை விரும்பா விதம்போல - விளங்கும்
அறிவு உருவாம் ஆன்மா அறிந்திடத் தன்னை
பிறிது அறிவு வேண்டப் பெறாது

(ஆன்மபோதம், 29)

இக்கருத்தைப் பகவான் ஆன்மபோத மொழி பெயர்ப்பில் விளக்குகிறார். விளக்கை விளக்க வேறு

ஒரு விளக்கு தேவையில்லை. ஆன்மாவை அறிவிக்க வேறு ஒன்றும் தேவைப்படாது. அது ஸ்வயம் பிரகாசம்.

“தமேவ பாந்த மநு பா3ஸி தவ்யம்
தஸ்ய பா4ஸா ஸர்வமித3ம் விபாதி

என வேதம் இதனைக் கூறுகிறது.

பாடல்:

இருக்கிலும் அசேதனத்திற்கு இச்செயல் உண்டோஎனவே
உருக்குபடாக் காந்தம்முன்னில் ஊசிநிகர் என்றவரோ (20)

அர்ஜுனன்: பரம்பொருளின் பேரொளியின் முன் ஐடம் உணரும் தன்மை பெற்றிருக்கலாம். ஆயினும் ஐடமான அறிவற்ற உடலுக்கு வளர்தல், பார்த்தல் போன்ற சேதனம் எனப்படும் மாற்றங்கள் எங்ஙனம் வருகின்றன?

கண்ணன்: ஓர் இரும்புஊசி சாதாரண நிலையில் அசையாது இருக்கும். அதை ஒரு காந்தத்தின் அருகில் கொண்டுபோனால் அந்த இரும்பு ஊசிக்கு அசைவுகள் உண்டாதல்போல பரம்பொருளின் சன்னிதானத்திற்கு முன்னிலையில், அறிவற்ற ஐடமான உடலுக்கும், வளர்தல் போன்ற செயல்கள் உண்டாகின்றன.

சொன்னசெயல் உடற்குஆனால் சுகதுக்கம் யார்க்கெனவே
என்னசுக துக்கமும்தான் அவ்வுடற்கே என்றவரோ
விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: நீங்கள் மேற்கூறிய நற்செயலும் தீயசெயலும் உடலைச் சார்ந்தது என்றால், அதன் பயனாகிய சுகதுக்கங்கள் யாரைச் சாரும்?

கண்ணன்: அவற்றின் பயனாக விளையும் சுக துக்கங்களும் ஆன்மாவைச் சாரா; அவை அவ்வுடலையே சாரும்.

பாடல்:

சேதனமாம் ஆன்மாவைச் சேராத துக்கசுகம்
ஓதுசடம் ஆம்உடலை உற்றிடுமோ சொல்லும்என (22)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: ஞான வடிவான ஆன்மாவை பாதிக்காத சுகதுக்கங்கள், போகத்தினை அனுபவிக்கும் தப்பான அறிவற்ற உடலைச் சேருமா?

பாடல்:

பூதம்ஐந்தோடு ஐந்துஉயிர்கள் புலன்கள்பத்து மனமுதனான்
இருமெய் இதின்மனத்துக்கு இன்பதுன்பம் என்றவரோ (23)

கண்ணன்: (இந்தக் கருத்தை மேலும் விளக்குகிறார்)

இவ்வுலகில் நாம் காண்பது (1) பஞ்சபூதங்களான நிலம், நீர், வாயு, தீ, ஆகாயம்

(2) பஞ்சகோசங்கள்: அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம்

(3) ஐந்து பொறிகளும், ஐந்து புலன்களும் ஆகிய பத்து (கண், மூக்கு, செவி, வாய், மெய் ஆகிய ஐந்து இந்திரியங்கள் மற்றும் அவற்றின் செயலான பார்த்தல், முகர்த்தல், கேட்டல், பேசுதல், தொடுஉணர்ச்சி ஆகிய ஐந்துமாகிய பத்து)

(4) ஸ்தூல சரீரம் மற்றும் சூட்சும சரீரம்

(5) மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் - இவற்றுள் இன்ப-துன்பம் சார்வது மனதை மட்டுமே.

ஆத்மசாதனையால் ஒவ்வொன்றாக நீக்கப்பட்டவுடன் நிர்வாண நிலை சித்திக்கிறது. இதையே ஆழ்வாரது நிர்வாண விக்ரஹம் - குறிக்கிறது. அந்த நிர்வாண நிலையை அடைந்தவனை இறைவனே வந்து பின்னர் அருள் என்ற 25ஆவது ஆடையை அந்த ஞானி அடைவதையே இந்த வைபவம் குறிக்கிறது.

பாடல்:

இந்தஇரு வகைத்தனுவிற்கு ஏதுஏது எனவினவ
முந்திய காரணம்அதனால் மூன்றுதனு என்றவரோ (24)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: ஸ்தூல சரீரம், சூட்சும சரீரம் என்று உடலை இருவிதமாகக் குறிப்பிட்டீர்கள். இவ்வுடல்கள் தோன்ற மூலகாரணம் எது?

கண்ணன்: இத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணம் அஞ்ஞானம். அந்த அஞ்ஞானத்தைக் காரண சரீரம் என்கிறோம். இக்காரண சரீரமும், சூட்சும சரீரமும், ஸ்தூல சரீரமும் சேர்ந்து மூன்று சரீரங்கள் என்கிறோம்.

பேருடல்: ஸ்தூல சரீரம், நுண்ணுடல்: சூட்சும சரீரம், ஏது=காரணம்

பாடல்:

மனம்அறியும் துக்கசுகம் வரவுஎன்றீர் அம்மனமும்
வினவில் அசேதனம்அலவோ விரித்துஎனக்கு விளம்பும்என (25)
விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: இன்ப துன்பங்களின் வரவினை மனமானது உணரும் என்று கூறினீர்கள். ஆராய்ந்து பார்த்தால், அந்த மனமும் சுய அறிவு அற்றது அல்லவோ? அப்படியாகில் மனம் எங்ஙனம் இன்ப துன்பங்களை உணர்கிறது என்பதை எனக்கு விளக்க வேண்டும்.

பாடல்:

அம்மனத்தில் ஆன்மா அபேதம்போல் தோன்றுதலால்
விம்முதுக்க சுகத்தைமனம் மேவும்என்று சொன்னவரோ (26)
விளக்கம்:

கண்ணன்: நாம் மனத்தையே ஆன்மா என்று எண்ணி மயங்குவதால் “நான் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறேன்” என்று தவறாக எண்ணுகிறோம் (உண்மையில் சுகதுக்கங்கள் சித் ஜடக் கிரந்தியான அகந்தைக்கே)

பாடல்:

அந்த மனோ துக்கசுகம் அதனிடத்து நில்லாமல்
வந்துஇலங்கும் ஆன்மாவை மருவியது என் சொல்லும்என (27)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: மனம் அனுபவிக்கிற இன்பதுன்பங்களை மன அளவிலேயே நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அதிலே வடிவமான ஆன்மாவையும் பாதிப்பதுபோல் தோன்றுவது ஏன்?

(சுகதுக்கங்களை அவ்வப்போது அனுபவிப்பதோடு நில்லாமல் அது தொடர்ச்சியாகக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவது ஏன் என அர்ஜுனன் வினவுகிறான்).

பாடல்:

வெய்ய கனலின்கூடு மேல்வைத்த சட்டியினூடு
உய்யபுனல் ஊடுவந்துஅங்கு ஒன்றுதல்போல் என்றவரோ (28)
கண்ணன்: வெப்பம் மிகுந்த அக்னிக் கனல்மேல் ஒரு பானையை வைத்து, அதில் நீரை ஊற்றுகிறோம். அப்போது ஊற்றிய நீரில் தீயின் வெப்பம் பரவுவதைக் காண்கிறோம். அதுபோல் நாம் மனத்தால் அனுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கள் நமது அஞ்ஞானத்தினால் மெய்யான “நான்” எனும் ஆத்மாவையும் பாதிப்பதாக எண்ணி மயங்குகிறோம்.

பாடல்:

சித்துஆகும் ஆன்மாவும் சடம்ஆகும் சித்தமும்தான்
ஒத்துஆங்கு இரண்டும்ஒன்றாய் உற்றவகை சாற்றும்என (29)
விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: “சித்” ஆகிய ஞானவடிவான ஆன்மாவும் அறிவற்றதான மனமும், இப்படித் தம்முன்னே முற்றிலும் வேறுபாடு கொண்டே இரண்டும் நாம் வியவகாரித்ததில் பார்க்கும்போது இரண்டும் வேற்றுமையே இன்றி ஒரு பொருளாகவே உள்ளதுபோல் பொருத்தித் தோன்றுவது ஏன்?

பாடல்:

வல்இரும்பு கனலுடனே மருவியது போல்மனமும்
ஒல்லையில் ஆன்மாவுடனே உற்றதுகாண் என்றவரோ (30)

விளக்கம்:

கண்ணன்: கடினமான, ஒளியற்ற இரும்பினம் பழுக்கக் காய்ச்சியபோது, சிவந்த ஜுவாலையுடைய தீயின் சிவந்த ஒளியை அந்த இரும்பும் பெறுகிறது. அதுபோலவே, அறிவு அற்ற மனமும், ஸ்வயம் பிரகாசத்துடனும், சுய அறிவுடனும் திகழும் ஆன்மாவின் அண்மையில், தானும் சுய அறிவும், ஒளியும் உள்ளது போன்ற தோற்றத்தைத் தருகிறது (கனலின் வெப்பம் நீங்கியவுடன், இரும்பு பழையபடி ஒளியற்றுவிடுவதுபோல் ஆன்மாவின் தொடர்பு இல்லையெனில் மனமும் உடலும் ஜடமே).

பாடல்:

உற்றது எதனால்எனவே உள்ளம் அவிவேகம்உறப்
பற்றியதன் மேலும்அதன் பண்புவந்தது என்றவரோ (31)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: சுகதுக்கங்கள் மனத்தையே சார்ந்தவை எனில், ஆன்மாவே சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதுபோல் தோன்றுவது ஏன்?

கண்ணன்: அவிவேகம் என்னும் அறியாமையினால் மனத்தின் சுகதுக்கங்களை ஆத்மாவும் அனுபவிப்பதுபோல் பொய்த்தோற்றம் ஏற்படுகிறது.

பாடல்:

அடுத்தகுணம் போமோபின் ஆன்மாவை விட்டுஎனவே
எடுத்த செம்பூ நிறம்படிகத்து ஏறுதல்போல் என்றவரோ (32)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: (இந்த அறியாமையினால்) ஆன்மாவின் மீது படிந்து, அதனைக் கட்டுவதுபோல் தோன்றும் இன்ப துன்பங்களாகிய குணங்கள் ஆன்மாவை விட்டு நீங்குமா?

கண்ணன்: ஒரு நிறமற்ற தூய படிகக்கல்லின் எதிரில் ஒரு சிவந்த நிறமுடைய மலரை வைக்கும்போது, அதன்

சிவப்பு நிறம் நிறமற்ற தூய படிகத்தின்மீது வீழ்ந்து, படிகமும் சிவப்பு நிறம் பெற்றதுபோல் தோன்றும். படிகத்தின் எதிரே வைக்கப்பட்டுள்ள செம்மலரை, நாம் நீக்கினால், படிகமும் தற்காலிகமாகப் பெற்றுள்ள சிவந்த நிறமும் உடனே நீங்கி, தனது சுயமான நிறமற்ற நிலையையே காட்டுகிறது. அது போன்ற, ஆன்மாவைப் பாதிப்பதுபோல் தோன்றும் இன்ப துன்பங்கள், விவேகம் அடைந்த காலத்து தாமாகவே உடனடியாக நீங்கிவிடும்.

பாடல்:

சுத்த படிகம்போல் சொரூபமாய்த் தான்இருக்க

மெத்தவும் ஆசாமலினம் மேவியதுஎன் சொல்லும்என (33)

விளக்கம்:

அர்ஜுனன்: களங்கமற்ற பளிங்குபோல ஆன்மா எப்போதும் தூய தன்மையுடன் இருக்கும்போது, ஆசை என்னும் களங்கம் ஆத்மாவைப் பாதித்து மனக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவது ஏன்?

பாடல்:

அனாதியாம் வாசனையால் அடைந்த ஆசாமலினம்

மனோபந்தம் இருக்கில்முத்தி வாராதுஎன்று உரைத்தவரோ (34)

விளக்கம்:

கண்ணன்: அனாதிகாலமாய் இருந்து தொடர்ந்து வரும் கர்ம நுகர்ச்சியால் வாசனைகள் என்னும் மனப்பதிவு ஏற்படுகிறது. இந்த வாசனைதான் மீண்டும் மீண்டும் அதே செயல்களில் ஈடுபடும்படி மனத்தைத் தூண்டுகிறது. மீண்டும் மீண்டும் கர்மங்களில் ஈடுபட, ஈடுபட, மனிதன் கருமச் சூழலில் சிக்கிக் கொள்கிறான். இந்த வாசனைகளின் தாக்கத்தினால்தான் மனம் களங்கத்தை அடைகிறது. இடையிருந்த ஆசைகள் மனதில் அழியாக களங்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. வாசனைகளால் தூண்டப்பட்ட மனதில் ஆசை, பாசம், இன்பம், துன்பம் போன்ற மாசுகள் இருக்கும்வரை வீடுபேறு என்னும் முத்தியை அடைய இயலாது.

பாடல்:

பந்தம்எது முத்திஎது பகுத்துரைக்க வேண்டும்என்தன்
சிந்தை தெளியஎன்று திருத்தாளினை வணங்க (35)
விளக்கம்:

இப்போது பந்தம் என்றும், முக்தி என்றும்
கூறினீர்களே! இந்த பந்தம் என்பது என்ன? வீடுபேறு
எனும் முக்தி என்பது என்ன? என்னுடைய கலங்கிய
சித்தம் தெளிவு அடையும்படி இதனைத் தெளிவாக
விளக்க வேண்டும் என்று அர்ஜுனன் கண்ணனின்
திருப்பாதங்களை வணங்கினான்.

பாடல்:

தேகாதி தான்எனவே சேர்அபிமானங்கள் பந்தம்
ஆகாத மானம்விடில் அரியமுக்தி என்றவரோ (36)
விளக்கம்:

கண்ணன்: உடல், மனம் போன்றவற்றை
'தான்' ஆகிய ஆன்மா என்று தவறாக எண்ணி
அபிமானிப்பதே, நான்-எனது (அஹங்காரம்-மமகாரம்)
என வரும் பந்தங்களாம். இந்தப் பற்றுக்களையே
பந்தம் என்கிறோம். இந்தத் தவறான அபிமானமே
நீங்கிவிடில், அதனையே பெறற்கரிய வீடுபேறு ஆகிய
முக்தி என்கிறோம்.

ரமணோதயம்

Voluntary Services

K. சுரேஷ் ஜானகிராமன்

9444127770

ராஜேஷ் M.S.

9840075778

உட்டிலியும் கிறைவனும்

சேலம் சேதுகுமாரன்

திருக்குறள் முதல் அதிகாரம் கடவுள் வாழ்த்தாகும்.
இதில் ஆறாவது குறளாக

பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

என்பதாகும். சிறப்பு மிக்க இக்குறள் புலன்களை வெல்லும் ஆத்மசாதனை பற்றியும் அதற்கு வழிகாட்டும் சத்குருவின் மாட்சிமை பற்றியும் கூறுவதாகும். எனக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மற்றும் சமயத்தின் உள்ளார்ந்த பொருளினை விளக்கி அருளிய ஆசான் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தனார் அவர்கள் இந்தக் குறளுக்கு வழக்கமான பொருள் மட்டுமன்றி மிக ஆழ்ந்த தத்துவ விளக்கத்தையும் அருளி உள்ளார். அதை இப்போது நினைவு கூறுகிறேன்.

“பொறிவாயில் ஐந்து அவித்தான்” என்னும் தொடர், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐந்து பொறிகளையும் வாயிலாகக் கொண்டு மனதினில் நுழையும் ஆசைகளை அவித்தவன் என்ற பொருளிக்கு வருகிறது.

இந்த ஐந்து பொறிகளின் ஊடே நுழைவது எது? அதுவே ஆசை. இந்த ஆசையே இப் பொறிகளின் வழியாக உள்ளே நுழைந்து மனதினைத் தன் பிடியில் சிக்க வைக்கும்போது, அப்பொறிகட்கு ஏற்ப வடிவம் எடுக்கிறது. இந்த ஐந்து பொறிகளின் ஆசைகளை அழித்து இவ்வாயில்களை மூடுபவன் எவன்? அவனே சத்குரு.

‘அவித்தான்’ என்பதற்கு அழித்தான் என்று சாதாரணமாகப் பொருள் கொள்வர். பேராசிரியர்

அ.ச.ஞா அவர்கள் மிக உயர்ந்த, அழகிய பொருளை இச் சொல்லில் காண்கிறார். கன வடிவில் உள்ள அரிசி, கிழங்கு முதலியவற்றை அடுப்பின்மேல் நீர் கொண்ட பாத்திரத்தில் இட்டு வேக வைத்தலையே 'அவித்தல்' என்று கூறுகிறோம். இட்டிலி அவித்தல், கிழங்கு அவித்தல் என்ற சொற்றொடர்கள் சாமானிய மக்களிடையே வழங்கப்படுகின்றன. அவித்தபின் என்ன ஆகிறது? முன்பு மாவாகவோ, பச்சைக் கிழங்கு வடிவத்திலோ இருந்த ஒன்று 'அவித்தல்' என்ற நிகழ்வு முடிந்தபின், வடிவம் மாறாது. இருப்பினும், அதன் இயல்பு முற்றிலும் மாறுபட்டு இருப்பதைக் காண்கிறோம். அரிசியோ, இட்டிலியோ அவிக்கப்பட்ட பின்னர் உருவம் மாறாமல் கெட்டித் தன்மையும், உண்பதற்குரிய நிலையையும் அடைகிறது. கிழங்கும் அதுபோல வடிவம் மாறாவிட்டாலும் மிருதுவாகி உண்ணவும் தகுதி பெறுகிறது. தீயை அவித்தான் என்னும்போது, தீ பற்றி இருந்த பொருள், விறகாகவோ, துணியாகவோ இருப்பின் அவிக்கப்பட்டபின் அது நிலை மாறி கரியாக எஞ்சுகிறது.

ஐந்து பொறி வாயில்களை அவிக்கும்போது அந்த சாதகன் தன் அகந்தை நிலை முற்றிலும்போய், ஆத்ம சாட்சாத்காரனாகப் புது வடிவு பெறுவதை, புதிய ஆன்ம சுவை பெறுவதை 'அவித்தல்' என்ற இத் திருக்குறள் தொடர் உணர்த்துகிறது. மாவின் தன்மை நீங்கி, புதிய தன்மையுடனும் சுவையுடனும் இட்டிலி வடிவெடுப்பது போன்று, ஐந்து பொறிவாயில்களும் சத்குருவின் உபதேசம் பெற்றபின், புதிய தன்மையுடன் முற்றிலும் வேறாகி இயங்கத் தொடங்குகின்றன. இங்ஙனம் ஆத்ம விசாரத்தின் மூலம் புது ஆன்ம வடிவு எடுப்பதை 'அவித்தல்' என்ற சொல் குறிப்பிடுகிறது.

'பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி' என்பது அடுத்த சொற்றொடர். பொறிவாயில் ஐந்தினை

ஆசைகளின் நுழைவாயிலாக உலகில் வாழ்பவன் பயன்படுத்துகிறான். அதனைத் தன் உபதேசத்தினால் அவித்தவனே சத்குரு. உலகிடை வாழும் மாந்தர்கள் தமது பொறிவாயில் ஐந்தினை மூட வழி தெரியாமல், ஆசைகட்கு வழிவிட்டு, கலங்கி நின்றனர். அப்போது சத்குரு வந்து, 'பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி' என்னும் வழியைக் காட்டி அவர்களை உய்விக்கிறார்.

இதுகாறும் உடல்-மனம் என்னும் சித்-சடக்-கிரந்தியையே 'தான்' என்று எண்ணி மயங்கியிருந்த ஜீவன் எப்படி இந்த ஐந்து வாயில்களை மூடுவது என்று அறியாமல் திகைத்து நின்றான். அப்போது சத்குரு தோன்றி, ஆத்ம சாட்சாத்த்காரத்தை அடையும் வழியை, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தும் வழியைக் காட்டுகின்றான். இதனைப் பின்பற்றும் சாதகன் 'ஆத்ம சாட்சாத்த்காரம்' அடைந்து அப்பதமடைந்த நிலையில் 'நீடுவாழ்கிறான்'. சச்சிதானந்தத்தில் நிரந்தரமாக வாழ்கிறான்.

தருணாருணக் கதிரின் அருள்நாளும் உற்று

சுக வருணாலயத்தில் இழிவாக

என்று பகவான் கூறும் நிலையை எய்துகிறான்.

தவறான வழிகாட்டும் போலி குருமார்கள் வள்ளுவர் காலத்தில் இருந்தே இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் காட்டும் தவறான வழியிலிருந்து உண்மையாக சத்குரு காட்டும் ஆத்மிக வழியை வேறுபடுத்திக் காட்டவே 'பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி' என்னும் சொற்றொடரை வள்ளுவர் பயன்படுத்துகிறார். தீயை அழிக்கும் சாதனம் நீர். அது போன்று ஆசைத் தீயினை அவிக்க சத்குரு காட்டும்வழி, சாதனம் 'பொய்தீர் ஒழுக்கமாகிய' ஞான நெறி. அந்தக் கிழங்கினை அவித்துப் பக்குவமாக்கும் தீயே சத்குருவின் உபதேசம்.

இதனைக் காணும்போது திருமந்திரத்தில் வரும் அழகிய உவமை நினைவுக்கு வருகிறது.

பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினார்
பார்ப்பான் பசு ஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே

திருமந்திரம், 2883

பார்ப்பான் ஆகிய (த்ரஷ்மா - உலகினைக் காண்பவன்) மனதிலே சதா ஆசை வெறி பிடித்துத் திரியும் ஐம்புலன்களாகிய வெறிப் பசுக்கள் உள்ளன. அவற்றை நெறிப்படுத்தி, ஆன்மிக வழியில் செலுத்த ஆசான் யாவரும் இல்லை. அப்போது சத்குரு தோன்றுகிறார். 'ஸம்பவாமி யுகே யுகே'. சத்குருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, சாதகன் ஆத்ம விசாரம் பயிலும்போது, இந்த ஐம்புலன்களின் ஆசை வெறி அடங்குகிறது. மனம் ஆத்மாவில் ஓடுங்குகிறது. அப்போது அந்த ஐந்து புலன்களுமே ஆத்ம சாதனமாக மாறி, இடையறாது சச்சிதானந்தத்தில் திளைக்கின்றன.

ஐம்புலக் கள்வர் அகத்தினில் புகும்போது
அகத்தினில் நீஇலையோ அருணாசலா"

அக்ஷரமணமாலை, 11

என இந்த ஐம்பொறி வாயிலாய் நுழையும் ஆசைகளை 'கள்வர்' எனப் பகவான் கூறுகிறார். சத்குருவின் உபதேசமாகிய பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியைக் கடைப்பிடிக்கும்போது இப்பொறி வாயில்கள் மூடப் படுகிறது. அகங்காரம் ஞானத்தீயில் அவிக்கப்பட்டு, ஜீவன் பக்குவமாகி, சிவபோதம் அடைகிறது. அது நன்றாக அவிக்கப்பட்ட இட்டிலிபோல், இறைவனுக்கு உணவாகும் தகுதி பெறுகிறது.

'தான் ஊணாதல் காண்' என்று பகவான் பக்குவமடைந்த ஜீவன் பரத்திற்கு உணவாகி அதனுடன் ஒன்றுவதைக் கூறுகிறார் அல்லவா!

இழந்த ராஜ்ஜியத்தின் மீட்சி

மூலம்: நொச்சூர் வெங்கடராமன்

தமிழாக்கம்: கௌதமன்

நாம் கொண்டுள்ள அந்த ஆதி அறியாமை
உடல், புலன்கள் மற்றும் மனதினை
சதா சலிக்கச் செய்கின்றது
செயல் புரிவான் என்று ஒருவனும் இல்லை
செயற்பலன் அநுபவிப்பான் ஒருவனும் இல்லை
ஆத்மாவே கர்த்தா, ஆத்மாவே போக்தா
நம்முள் உள்ள அந்தர்யாமியை
எப்போதும் ப்ரக்ஞையில் இருத்துவதே
நாம் இழந்த ஆன்ம ராஜ்ஜியத்தின் மீட்சியாகும்
இந்தத் தேகமே உண்கிறது, உறங்குகிறது, நகர்கிறது
பேசுகிறது, சுவாசிக்கிறது, அனுபவிப்பது
போலும் தோன்றுகிறது.
உண்பதற்கோ, உறங்குவதற்கோ, அசைவதற்கோ
மெய்யான 'நான்' என்பது இன்றேல்
மெய்யுணர்வு இன்றி 'நான்' ஆட்டுவிக்கிறது
ப்ரக்ஞை உணர்வு பொய்மையைத் தள்ளுகிறது
'நான்தான் கர்த்தா' எனும் அகந்தையின் நீக்கமே
எப்போதும் சமாதியில் இருத்தலாம்
இந்தக் குறுகிய அகந்தை 'நானி'லிருந்து விடுபடலே
மெய்யுணர்வில் சதா திளைக்கும் வழி
குறுகிய தன் முனைப்பினின்றும் விடுபடலே
எல்லையற்ற ஆத்மசக்திக் கடலின்
கதவுகளைத் திறப்பதாகும்
அந்நிலையில் உள்ளே எந்தக் கைதியும் இன்றி
ப்ராரப்தம் எனும் காற்றினால் உந்தப்பட்டு
இத் தேகம் அகந்தையின்றி செயல்படுகிறது
அந்தத் தேகமே ஓர் உன்னத ஆலயம்
அதன் கண்களைக் காணலே
தனது ஆத்ம சகாவைக் கண்டலாகும்.

ரிபு கீதை

தியாகராஜன்

அத்வைத சொரூபத்தின் அபேத நிஷ்டை உரைக்கும் ரிபு கீதையில் 26வது அத்தியாயத்தை மீண்டும் மீண்டும் பாராயணம் செய்தால், அது நம்மை சமாதரி நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் என்று ஸ்ரீ பகவான் அருளியுள்ளார்கள். அந்த அத்தியாயத்தின் பாடல்களை, அவை தொடர்பாய் ஸ்ரீ பகவான் அவ்வப்போது அருளியுள்ள விளக்கங்களோடு அடியவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறோம்.

எதுசாட்சாத் பரப்பிரம சொரூப மாகு

மெதுசாட்சாத் பரமசிவ சொரூப மாகு

மெது சாட்சாத் பரிசுத்த சொரூப மாகு

மெதுசாட்சாத் பரமபத சொரூப மாகு

மெதுசாட்சாத் பிரஞ்ஞான சொரூப மாகு

மெதுசாட்சாத் பரதத்வ சொரூப மாகு

மதுதானே யகமென்னு நிச்ச யத்தா

லம்மயமா யநவரதஞ் சுகித்தி ருப்பாய். [26/35]

எது சாட்சாத் சுத்தபர சொரூப மாகு

மெதுசாட்சாத் சுககனமாஞ் சொரூப மாகு

மெது சாட்சாத் சூக்கபர சொரூபமாகு

மெதுசாட்சாத் சுயஞ்சோதி சொரூப மாகு

மெதுசாட்சா தத்துவித சொரூப மாகு

மெதுசாட்சா தகண்டார்த்த சொரூப மாகு

மதுதானே யகமென்னு நிச்ச யத்தா

லம்மயமா யநவரதஞ் சுகித்தி ருப்பாய். [26/36]

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2 - பக்.227 - பதிப்பு 2000] ஸ்ரீ பக: தூக்கத்தின்போது அவாவொன்றுமில்லை, பந்தசிந்தை இல்லை, மோக்ஷசிந்தையுமில்லை. அவை

யாவும் அகந்தை எழுந்த பின்னரே எழுகின்றன. ஆகவே, எது எழின் எல்லாப் பிரச்சனைகளும் எழுவனவோ, எது ஒடுங்கினால் பிரச்சனை எதுவுமே இலதோ, அவ்வகந்தை எதுவென உள்ளாழ்ந்து நோக்கினால், அஃதோர் பொருளே இல்லை, அதற்கோர் இருப்பே இல்லையென்று உணர்வோம். அப்போது உபாதி எதுவுமின்றி தானேதானாய்த் தனக்கயல் எதுவுமில்லதாய் சுத்த பரிபூரணமாய்த் துலங்குவதெதுவோ அதுவே தோன்றி மறையாத சாகவத உண்மையான நான். அங்கே அன்னியமெதுவும் இன்மையின், பிரச்சனை ஒன்றுமில்லை, விவகாரம் எதுவுமில்லை.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 1 - பக்.195 - பதிப்பு 2004] ஸ்ரீ பக: அகந்தைக்கு முந்தியது மஹத் தத்துவம். அது ஈச்வரனது உபாதி; அகந்தை மனம் ஜீவனது உபாதி. ஆனால், ஜீவன் தனது மன உபாதியிற் கட்டுப்படுவதுபோல் ஈசன் (மஹத்) உபாதிக்கு உட்பட்டவனாகான்; அவன் பரப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபனாகவே இருக்கிறான். பரம்பொருளினின்று ஈச தத்துவமும் அதனின்று ஜீவஜகத் தோற்றமும் வெளிப்படுகின்றன. ஈசனுக்கும் ஸ்வரூபமாகத் திகழ்வதே பரம்பொருள்.

[ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷியின் பொன்மொழிகள் - பக்.196 - பதி.2004] ஸ்ரீ பக: நானே அவன், நானே சிவம் (சிவோஹம்) என்பதுபோன்ற தியானத்தில் ஆழ்வதினின்றும் ஆன்ம விசாரணை வேறுபட்ட வழிமுறையாகும். தன்னைத் தானே அறிவதையே, ஆன்ம அறிவு சித்திப்பதையே, நான் அழுந்தக் கூறுகிறேன். ஏனெனில் பிரபஞ்சத்தையும் அதைப் படைத்தாளும் ஆண்டவனையும் அறிய முற்படுவதற்கு முன்பாக, முதலில் 'நீ யார்' என்பதை அறிந்துகொள்வதில் நாட்டம் செலுத்துவதே சரி. நானே அவன், நானே பிரமம் போன்ற தியானம் ஏறத்தாழ

மனதளத்திலேயே நிகழ்கின்றது. ஆனால் ஆன்ம நாட்டமோ நேர்வழிமுறை; மற்றதை விட மேலானது. ஏனெனில், ஆன்ம விசாரத்தை மேற்கொண்டு மேன்மேலும் ஆழ்ந்து மனங் குவிக்கையில் உண்மையான ஆன்மா உங்களை வரவேற்கக் காத்திருக்கிறது. அதன்பின் நிகழ்வன யாவும் வேறு எதனாலோ நிகழ்விக்கப்படுகிறது; அது உங்கள் கையில் இல்லை. இந்த செயற்கிரமத்தில் இயக்கங்கள் யாவும் தாமாகவே கழன்று விடுகின்றன, ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருப்பவர் அப்போதைக்குக் கவலைகள் யாவற்றையும் மறந்துவிடுவது போன்று.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2 - பக்.221 - பதிப்பு 2000] ஸ்ரீ பக: அசலசித்தம் எனினும் சுத்த மனம் எனினும் பொருள் ஒன்றே. ஞானியின் மனமே சுத்த மனம் எனப்படும். மேலும் வாஸிஷ்டத்தில் பிரஹ்மமெனப்படுவது ஞானியின் மனமே என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. பாமரனிடம் தேகாகாரமாய் விஷயாகாரமாய் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனம், ஞானியிடம் சுத்த பிரஹ்மாகாரமாகவே இருக்கிறது, காணப்படும் அவனது பிரவிருத்ஹ்டியிலும் நிவிருத்தியிலும், என்பதே தாத்தார்யம்.

[ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷியின் பொன்மொழிகள் - பக்.196 - பதி.2004] ஸ்ரீ பக: உண்மை யாதெனில், ஆன்மாவில் அகந்தை கரைதலுடன் ஜீவனது தனித்தன்மை அற்றுப் போகிறது. ஜீவன் தன் மூல சொரூபமே ஆகிறான். அங்கே யார், எதற்கு, எப்படிச் சரணடைவது? இந்நிலையே பக்தி, ஞானம், விசாரணை முதலிய அனைத்தின் முடிந்த நிலையாம்.

யானே யென்னை யறிய கிலாதே,
யானே யென்றன தேயென் றிருந்தேன்
யானே நீயென் றுடைமையு நீயே,
வானோ ரேத்தும் வானவ ரேறே

என்று இந்நிலையை நம்மாழ்வார் எவ்வளவு தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்!

ஆகவே தன் யதார்த்தத்தை உணர்வதே பக்தி என்பது தெளிவாம். பரமனே தனது அருளால் பக்தனின் மனத்தை உள்ளுக்கு இழுத்து நிலைநிறுத்தினால் அன்றி பூரண சரணடைவு நிறைவேறுவதற்கில்லை.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2 - பக்.182 - பதிப்பு 2000] முருகனார்: பிரஜ்ஞானம் எனப்படுவது எது?

ஸ்ரீ பக: விசேஷஞானமாம் விஞ்ஞானம் எதனின்றும் எழுகின்றதோ அதுவே நிர்விசேஷ பரிபூரணமாம் பிரஜ்ஞானம்.

கே: விஞ்ஞானத்தால் மெய்யுணர்வாம் ஸம்வித்தை உணர்கிறோம். அந்த சுத்தஸம்வித் அந்தக்கரண உதவியின்றித் தன்னைத் தான் உணருகிறதா?

ஸ்ரீ பக: ஆஹா, ஸம்வித் என்னும் சொல்லே ஸ்வசம்வேத்யம், தன்னைத் தானே உணர்வதென்றே பொருள்படும்.

கே: ஜாக்ரத்தில் விஞ்ஞான விருத்தியைக் கொண்டே ஸம்வித் உணரப்படுவதால், அதை ஸ்வப்ரகாசமென்று சொல்வதற்கில்லை. அது ஸ்வப்ரகாசமெனின், ஆழ்ந்த தூக்கத்திலும் அது விளங்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ பக: விழிப்பு நிலைமையில் விஞ்ஞான விருத்தியைக் கொண்டே, பிரஜ்ஞானம் உணரப்படினும் அது சுழுத்தியிலும் பிரகாசித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறது. விழிப்பு நிலைமை முழுதும் அம் மெய்யுணர்வை நாம் விடாதிருப்பின், துயிலிலும் அது தொடர்ந்து இலகும். விழிப்பின்போது இலகும் அது தூக்கத்தின்போது எங்கே போய்விடும்?

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 1 - பக்.218 - பதிப்பு 2004] வெளிமுகம், உண்முகமென்று இரண்டு

எங்கே இருக்கிறது? தூங்கும்போது இப்பாகுபடு தோன்றுகிறதா? எழுந்தபின், உடலோடு நம்மை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வதாலேயே உள்வெளி என்னும் பாகுபாடு தோன்றுகிறது. ஆகவே விழிப்பெனப்படும் இந்நிலைமை உண்மையை மறைக்கும் ஒரு விபரீதத்தோற்றமே, இவ்விபரீதத்தோற்றத்திற்கு இடங்கொடாதிருந்தால் எல்லாம் பிரஹ்மமே என்று அறிவோம். தோற்றம் எனப்படும் அகிலமும் பிரஹ்மமே. தற்கால பௌதிக சாஸ்திரத்தின் முடிவும், முடிவில் எல்லாம் அதி சூக்ஷ்மமான ஏதோவோர் தத்வத்தின் தோற்ற வேறுபாடுகளே என்பதேயாம்.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 1 - பக்.47,48 - பதிப்பு 2004] கே: சிவன், விஷ்ணு முதலாம் மூர்த்திகளும், கைலாசம் வைகுண்டம் முதலாம் உலகங்களும் வாஸ்தவமா?

ஸ்ரீ பக: நாமும் இந்த உலகமும் எவ்வளவு வாஸ்தவமோ, அவ்வளவு வாஸ்தவமாக அவர்களும் இருக்கிறார்கள்; அவ்வுலகங்களும் இருக்கின்றன.

கே: வியாவஹாக ஸத்யத்தில் நாமிருப்பது போலவே அவர்களும் இருக்கிறார்களா?

ஸ்ரீ பக: நாமெல்லோரும் இருக்கும்போது அவர்கள் மாத்திரம் இல்லையென்று எப்படிச் சொல்வது?

கே: அவர்கள் இருக்கிறார்களெனில், எங்கே எப்படி இருக்கிறார்கள்?

ஸ்ரீ பக: அவர்களைப் பார்த்தவர்கள் எங்கோ எப்படியோ அவர்கள் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அதுவே நமக்குப் பிரமாணம்.

கே: அவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள்?

ஸ்ரீ பக: நம்முள்ளேதான்.

கே: அப்படியெனில் எல்லாம் நமது பாவனையே என்று பகவான் சொல்கிறாற் போலிருக்கிறது.

ஸ்ரீ பக: அப்படியேதான் எல்லாம்.

கே: கேவலம் எனது தோற்ற மாத்திரமானவை ஒரு புறமிருக்க, என் பாவனையை எதிர்பாராமல் தாமே இருப்பவையும் இருக்கின்றனவே; அவ்வாறு ஈசுவராதியர் இருக்கின்றனரா?

ஸ்ரீ பக: ஆஹா.

கே: பிரளய காலத்தில் அந்த மூர்த்திகள் மறந்து போவார்களா?

ஸ்ரீ பக: நம் நிஜஸ்வரூபத்தை நன்குணர்ந்தால் நாமே பிரளயத்திலும் அழியாதவர் ஆவோமெனில் ஈசுவராதியரைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா?

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 1 - பக்.203 - பதிப்பு 2004] ஸ்ரீ பக: ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் உலகமுமில்லை; அகந்தையுமில்லை; துன்பமுமில்லை. அங்கே ஆத்மா ஒன்றே மிஞ்சி நிற்கிறது. விழிப்பு நிலையில் அவை இருக்கின்றன. அங்கும் ஆத்மா தொடர்ந்து இருக்கிறது. தோன்றி மறையும் நாம ரூபங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கருத்தை விட்டகற்றினால் என்றுமுள்ள பரமானந்த ஸ்வரூபமாம் ஆத்மா தானே துலங்கும். ஆனந்தம் நமதியல்பேயாம். காண்பான் காட்சி மயமாம் அகிலமும் எதனிடம் கற்பனை மாத்திரமாய்த் தோற்றமுறுமோ அதனை நாடினால் அதுவே நாமென உணர்வோம்.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2 - பக்.297 - பதிப்பு 2000] விஷயத் தோற்றம் சற்றுமற்றவிடத்தே தானே தானாய்ச் சுடரும் ஆத்ம ஸ்வரூபமே ஓமெனப்படுவது. அன்னியமாய் ஒன்றைக் காண்பதோ கேட்பதோ நினைவதோ எங்கில்லையோ அதுவே பூமா;

அதிஷ்டானமாம் பிரஹ்ம ஸ்வரூபமென்று சொல்லப் படுவது அதுவே. உபாசனைகள் யாவும் அவ்வொன்றை உணர்தற்குற்ற வழிகளே. உபாசிப்பவன் யாரென்று புரிந்துகொள்வதே உபாசனையின் முடிந்த பயனாம்.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2- பக்.292 பதிப்பு 2000] தூக்கத்தில் ஸ்வரூபப் பிரஜ்ஞை தொடர்ந்திருந்த போதிலும் அது அஞ்ஞான மறைப்பைப் போக்குவதில்லை. (அகண்டாகார) விருத்தி ஞானமே அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கும். சாதாரண வெயிலில் தீ உண்டாகாது. பூதக் கண்ணாடி மூலம் ஏகாக்ரமாகும் ஒளியிலேயே தீயுண்டாகும்; அதன் கீழேயுள்ளதை எரித்துவிடும். அவ்வாறே ஸ்வரூப ஞானம், அஞ்ஞானத்தைப் போக்காது. தியானத்தால் அதி சூக்ஷ்மமான அகண்டாகார விருத்தியே அஞ்ஞானத்தை அறவே அகற்றும். “அனைத்தின் சாஷியாய்த் தானே துலங்கும் இவ் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் துல புத்தி கொண்டு அறிய முடியாது. ஸமாதியில் அத்யந்த சூக்ஷ்ம விருத்தியினால் மிக நிர்மல புத்தியினர் ததாகாரமாய்த் தன்னை உணர வேண்டும்” என்று இப்பொருள் விவேக சூடாமணியிற் கூறப் பெற்றுள்ளது.

[பகவத் வசனாம்ருதம் - பாகம் 2- பக்.317 பதிப்பு 2000] ஸ்ரீ பக: ஆனந்தம் நமதியல்பேயாம். நமது இருப்பே ஆனந்த மயம். தோன்றி மறையும் உடல் மனங்களை நாமாகக் கருதாது, தோன்றாது மறையாது என்றும் இயல்பாய்த் துலங்கும் நம் நிஜஸ்வரூபத்தில் நிலைபெற வேண்டும்.

ஸ்ரீ பக: நமக்கு ஒரு போதும் போக்கு வரவில்லை. இருப்பே நமதியல்பு. என்றும் நாம் நிர்விஷயப் பிரஜ்ஞாமாத்திரமாய் இருக்கிறோம். தனக்கயல் யாதுமிலா அமைதியும் ஆனன் ஹ்தமும் அதுவே. அவ்வாறிருக்குங்கால், அவ்வமைதியை நாம் புதிதாய் அடைவதுமில்லை, இழப்பதுமில்லை. இருப்பது அதுவொன்றே.

நீர்க்குடத்தில் தோன்றும் நீர்மல ஆத்மா

சேலம் சேதுகுமாரன்

எதை அறிந்தபின் எல்லாவற்றையும் அறிய இயலும்? இதுவே தேவர்கள், அசுரர்கள் இருவருக்கும் எழுந்த கேள்வி. அவர்கள் இரு குழுவினரும் சென்று பிரஜாபதியிடம் இது குறித்து வினவினர். பிரஜாபதி, பசி, தாகம், கவலை, மூப்பு, மரணம், பாவ புண்ணியம் எதுவுமே தீண்டாத ஒரே ஒன்று ஆத்மா ஒன்றே அறியத்தக்க பொருள். அதை அறிந்தபின் எல்லாவற்றையும் அடைந்த நிலை எய்துவோம் என்று பதில் தந்தார்.

இதைக் கேட்ட தேவர்களும் அசுரர்களும், சரி, எல்லா இன்பங்களையும் தரக்கூடிய ஆன்மாவை எப்படியாவது அடைய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தனர். அமரர்களின் அரசனான இந்திரனும், அசுரர்களின் அரசனான விரோசனனும் கையில் சமித்தினை ஏந்தி பிரஜாபதியிடம் சீடர்களாக சேர்ந்து பல ஆண்டுகள் குருவுக்குச் சேவை செய்தனர். ஒருநாள் குரு அவர்களிடம் நீங்கள் செய்த சேவை கண்டு மகிழ்ந்தேன். உங்கட்கு என்ன தேவை என்று கேட்டார்.

இரு தலைவர்களும், சத்குருவே! உலகத்தில் நாம் அறியத்தக்க ஒரே பொருள் ஆத்மாவே என்றும், அதை அடைந்து விட்டால் எல்லாப் பேரின்பங்களும் பெறலாம் என்றும் நீங்கள் முன்னர் கூறினீர்கள். அந்த ஆத்மா என்பது எது! அதை எப்படி அறிவது? என்று வினவினர்.

பிரஜாபதி கண்ணுக்குள் தோன்றும் தோற்றமே ஆத்மா என்றார். சீடர்களின் பரிணாமத்தைச் சோதிக்க குரு அவ்வாறு கூறினார்.

குருவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சீடர்கள், ஜலத்தில் பார்த்தால் உருவத்தைக் காண்கிறோமே, அதுதான் ஆத்மாவா? என்று வினவினர்.

ஆம், ஜலத்திலும், மற்றும் அனைத்திலும் ஆத்மாவைக் காணலாம் என்று கூறி, போய்த் தண்ணீர் குடத்தில் ஆத்மாவைப் பார்த்து, கண்டதும் காணாததும் வந்து சொல்லுங்கள் என்றார். அவ்வாறே அவர்கள் தண்ணீர் குடத்தில் தங்கள் முகங்களைப் பார்த்துவிட்டு, மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பி வந்தனர்.

ஆத்மாவைப் பார்த்து விட்டீர்களா! என்று வினவினார் சத்குரு.

ஓ! நன்றாகப் பார்த்தோமே! விரல், நகம், ரோமம் மூடிய முழு உருவத்தையும் கண்டோமே! என்றனர் இருவரும். சரி! வேறு உடை அணிந்து, ஆபரணம் அணிந்து மறுபடியும் போய் அந்தத் தண்ணீர்க் குடத்தில் பார்த்து வாருங்கள் என்றார்.

அவர்களுமே அப்படியே செய்தனர். சத்குருவிடம் சென்று குருதேவரே! நாங்கள் இருந்தபடியே ஆத்மாவும் சுத்தமான புதிய உடையுடனும், ஆபரணத்துடனும் நாங்கள் கண்டோம் என்றனர். ஆஹா! நீங்கள் அழிவற்ற ஆத்மாவைக் கண்டு விட்டீர்கள் என்றார் பிரஹஸ்பதி.

திருப்தி அடைந்த இரு தலைவர்களும் தத்தம் தலைமை இடத்திற்குத் திரும்பினர். விரோசனன் மகிழ்ச்சியுடன் அசுரர்கட்கும் போதித்தான். சரீரமே ஆத்மா! அதற்கே சேவை செய்யுங்கள் - நீங்கள் வணங்கத் தக்கது உங்கள் உடலே! அதை உபாசித்தால் எல்லா ஆனந்தமும் அடையலாம் என உபதேசித்தான். அசுரர்களும் அதையே பின்பற்றினர். (இந்நாட்களில் கூட

அசுரத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள் உடலைத் தவிர கவனிக்க வேண்டியது எதுவுமில்லை என்று கூறுபவரைக் காண்கிறோம் அல்லவா?)

இங்ஙனம் விரோசனன் திருப்தியுடன் அசுர உலகிலேயே தங்கிவிட்டான்.

இந்திரனோ பிரஜாபதியின் குரு குலத்திலிருந்து சற்று தூரம் வந்தவுடனே ஐயம் கொள்ள ஆரம்பித்தான். நான் தண்ணீர்க் குடத்தில் பார்த்தது இந்தத் தேகத்தின் பிரதிபலிப்புதானே! தேகம் அலங்காரம் இல்லாதபோது சாதாரணமாகவும், குளித்து அலங்காரம் செய்த பின்னர், அலங்கார புருஷனாய் இருந்தது. இந்தப் பிம்பம் நாம் ஒரு அங்க ஹீனனாய், அழுக்காகவும் இருந்தால் இந்தப் பிரதிபம்பமும் அப்படியே தோன்றும் அல்லவா? தேடிவந்த, மாறுபாடில்லாத, அழியாத ஆத்மா எப்படி இந்த மாறுபடும், அழியக் கூடியதுமான பிரதிபிம்பம் ஆகும்? நான் கண்டது உண்மையல்ல என்று சந்தேகம் எழ, மீண்டும் சமித்தும் கையுமாய் பிரஹஸ்பதியிடம் போய் நின்றான்.

ஏன் திரும்பி விட்டாய்? நீயும் விரோசனனும் திருப்தி அடைந்து போனீர்கள் அல்லவா என்றார் பிரஹஸ்பதி. சத்குருவே! நீங்கள் சொல்லிக் காண்பித்த, தண்ணீர்க் குடத்தில் கண்ட ஆத்மா, இந்தத் தேகத்தைப் போலவே, உடை, அணிகலன்கள் அணிந்து, அத்தனை குறைபாடுகளும் சேர இருந்தது. இதுதான் அழிவற்ற ஆத்மா என்று எனக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை என்றான் இந்திரன்.

நீ சொல்வது உண்மையே! மீண்டும் உனக்கு உபதேசம் செய்வேன். இன்னும் சிறிது காலம் தங்குவாய் என்றார். இந்திரனும் அப்படியே தங்கினான்.

சில ஆண்டுகட்குப் பின்னர், பிரஜாபதி இந்திரனைப் பார்த்து, இந்திரனே! ஒருவன் தூங்கும்போது கனவு

காண்கிறான். அப்போது நீ உடலை விட்டு நீங்கி மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறான் அல்லவா? அந்தக் கனவு காண்பவனே ஆத்மா என்றார்.

இதைக் கேட்ட இந்திரன், ஆத்மாவை அறிந்து கொண்ட திருப்தியுடன் திரும்பினான். ஆயினும் போகும் வழியிலேயே மீண்டும் சந்தேகம் எழுந்தது.

அங்கஹீனனாய் ஒருவன் இருந்தாலும் கனவு காணும் ஆத்மா உருவில் அந்தக் குறைகள் இருப்பது இல்லைதான். ஆயினும் சோகக் கனவு காணும்போதும், அச்சமுட்டும் கனவு காணும்போதும், நாம் வெகுண்டு துயரப்பட்டும் கண்ணீர் விட்டும் கஷ்டப்படுகிறோம் அல்லவா? இது எப்படி எப்போதும் ஆனந்தமயமான ஆத்மா ஆகும்? எனவே இது உண்மையல்ல என்று பிரஜாபதியிடம் வந்து நின்றான்.

ஏன் திரும்பி வந்து விட்டாய்? எனது விளக்கம் உனக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லையா? என்றார் பிரஜாபதி.

குருதேவரே! நம் சரீரத்தில் உள்ள குறைபாடுகள், கனவில் நீங்கியதுபோல் தோன்றினாலும், துயரமும் அச்சமும் கனவிலும் தொடர்ந்து வருகின்றனவே? இது எப்படி ஆத்மாவாக முடியும்? என்றான்.

நீ சொல்வது உண்மையே. இன்னும் சில காலம் இங்கேயே தங்குவாய். அப்போது விளக்குவேன் என்றார்.

அப்படியே சில ஆண்டுகள் காத்திருந்த இந்திரனிடம் பிரஜாபதி, சீடனே! கனவுகளே இன்றி, எண்ணங்கள் ஏதும் இன்றி, ஆழ்ந்த அறியாமையில் நாம் உறங்கும் நிலையே ஆத்மா என்றார்.

இதைக்கேட்ட இந்திரன், ஆத்மா என்பதை இறுதியில் நான் அறிந்து கொண்டேன் என்று எண்ணி தேவலோகம்

திரும்பினான். போகும் வழியில் மீண்டும் சந்தேகம் வந்தது. அதெப்படி? உணர்வு இன்றி, தன்னைத்தானே அறியாத பொருள் எப்படி ஆத்மா ஆகும்? அது சூன்ய நிலை அல்லவா! இது சரியல்ல என்று மறுபடியும் குருவிடம் சென்று வணங்கினான்.

குருவே! நான் திருப்தியுடன் திரும்பியது தவறு. சூன்யமானது, தன்னைத்தான் அறியாத ஒன்று எப்படி ஆத்மா ஆகும்? என வினவினான்.

நீ சொல்வது உண்மை. இன்னும் ஐந்து ஆண்டுகள் இங்கேயே இருப்பாய். முடிவில் இறுதியான உண்மை உபதேசம் பெறுவாய் என்றார். இங்ஙனம் இந்திரன் நூற்றி ஒரு ஆண்டுகள் இருந்து இறுதியில் ஞானம் பெற்றதாக உபநிஷதம் கூறுகிறது.

இந்த தேகம் அழியும் ஒன்று. அது பிறப்பு, இறப்பு எனும் சக்கரச் சூழலில் தாங்கித் தவிப்பது மரண மற்றதும், சரீரம் அற்றதும் ஆன ஆன்மா இதயத்தில் உள்ளது. அது தேகத்தில் குடி கொள்ளும்போது தானே தேகமாயும், தேகமே தானாகவும் மாயையின் பிடியில் மயங்கி இன்ப துன்பங்களுள் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. வண்டியில் கட்டப்பட்ட குதிரைபோன்று ஆத்மா சரீர மாயையில் கட்டப்பட்டு உள்ளது. யாக்ஞவல்க்யர் மைத்ரேயியிடம் கூறுவதுபோல், காண்பது, கண் அல்ல. கண்ணைக் கருவியாகக் கொண்டு காண்பது ஆத்மா. பேசுவது நாக்கு அல்ல; நாக்கைக் கருவியாகக் கொண்டு பேசுவது ஆத்மா. காதைக் கொண்டு கேட்பதும் ஆத்மாவே. மனதும், ஆத்மா அல்ல. சுத்த மனதையே கண்ணாகக் கொண்டு விசாரத்தில் மூழ்கி, பரமாத்மாவில் திளைப்பவனே ஆத்மா. தண்ணில் தானே பரமானந்தம் அடைவது ஆத்மா

குடத்தில் கண்ட பிம்பமே ஆத்மா என்று இந்திரன் முதலில் நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய அறியாமை

என்று எண்ணுகிறோம். நாமும் தினமும் அதே பிழையைத்தான் செய்து கொண்டு இருக்கிறோம். உடலையும், தேகத்தையுமே ஆத்மாவாக எண்ணி கலவரப்படுகிறோம்.

காணுந் தனைவிட்டுத் தான் கடவுளைக்காணல்
காணும் மனோமயக் காட்சிதனைக் - காணுபவன்
தான் கடவுள் கண்டானாம் தன்முதலைத்தான் முதல் போய்த்
தான் கடவுள் அன்றி இலதால்.

என்பது உள்ளது நாற்பது 20 ஆம் பாடல்

கடவுளை எங்கும் போய்த் தேட வேண்டாம். பார்வையில் காணக் கூடிய அத்தனையும் காண்பவனாகிய தன்னை யாரென்று ஆத்ம விசாரம் செய்து காண்பதை விட்டுவிட்டு, நான் கடவுளைக் கண்டு தரிசிப்பேன் என்பது, தனது மனோமயமான கற்பனைக் காட்சியே ஆகும். நான் இன்னார், இதுதான் எனது அடையாளங்கள் என்று கூட்டும் அகந்தையை ஒடுக்கி அழிந்தபின் ஆத்மாவாகிய 'தானே' கடவுள். ஏனெனில் கடவுளைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. கடவுளை அறியும் வழி இதுவே. அகந்தையை அழித்து, தனது தன்முனைப்பின் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கு மூலமான ஆத்மாவைக் காண்பதே கடவுளைக் காண்டலாகும் என்பது பகவானின் வாக்கு.

கிர்வலம் வரும் பெளர்ணம் நாட்கள் - 2016

ஏப்ரல்	21	ஷியாழன்	காலை 9.54	22	வெள்ளி	காலை 11.53
மே	20	வெள்ளி	இரவு 12.43	21	சனி	அதிகாலை 3.43
ஜூன்	19	ஞாயிறு	மாலை 3.44	20	திங்கள்	மாலை 4.44
ஜூலை	18	திங்கள்	அதிகாலை 4.51	19	செவ்வாய்	அதிகாலை 4.52

நீரைந்து மறைந்து ரமணர்

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷி கடந்த 60 வருஷங்களாக இணையற்ற ஞானத் தவத்தை வளர்த்து வந்தார்.

மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக் கொளுமின்
வையத் தன்னொடும் கூடுவ தில்லையான்
அய்யனே! அரங்கா என் றழைக்கின்றேன்
மையல் கொண் டொழிந்தேன் என்றன் மாலுக்கே
சுற்றியிருக்கும் பொருளும் வாழ்க்கையும்
மாறிப்போகும். அழிந்து வீழும். நிலையுடையதல்ல.
மெய்யானதல்ல. ஆகையால் இந்தப்
பொருள்களிடத்திலும், வாழ்க்கையிலும் எனக்குத்
தொடர்பில்லை.

இந்த உலகம் எல்லாம் இந்த மெய்யில்
வாழ்க்கையைத் தான் நாடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.
ஆகையால் இந்த உலகத்தோடும் தொடர்புகொள்ள
நான் விரும்பவில்லை. மாறாத அழியாத பகவான்
இருக்கிறார். அவர்தான் உலகத்துக்குத் தலைவர்.
தந்தை, கதி, எனக்கும் அவர்தான் கதி. அவரையே
அழைக்கின்றேன். அவரையே நாடுகின்றேன்.
அவரையேகூட விரும்புகின்றேன். அவரிடமே
என் ஆசை எல்லாம். அவரிடமே மையல்
கொண்டிருக்கிறேன் - உலகத்தார் விஷயங்களில்
மையல் கொண்டிருப்பதுபோல” என்று அழுது அழுது
பாடும் குலசேகரர் உருகி உருகிக் கூறியிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ரமணர் இந்த மெய்யில் வாழ்க்கையை
மெய்யெனக் கொள்ளவில்லை. இதை மெய்யெனக்
கொள்ளும் வையத் தன்னொடும் தொடர்பு

‘தியாகி’ என்னும் தமிழ் இதழில் 1-5-50ஆம் ஆண்டு
வெளிவந்த கட்டுரை.

கொள்ளவில்லை. இந்த வாழ்க்கையிலிருந்தும், உலகத்திலிருந்தும் தனித்தார்.

பரமேச்வரனை, பரமாத்மாவையே அழைத்தார் - ஆத்மா அவரை அழைத்தது. ஆத்மாவையே நாடினார். அதனிடமே மையல் கொண்டார். அதனிடமே ரமித்தார். தானே ஆத்மா என்று தெளிந்தார். ஆத்ம வடிவானார். ஆத்மாவானார். ஆத்மாவிடமே நிலை நின்றார். இரவும், பகலும், பேசும் பொழுதும், சாப்பிடும் பொழுதும், எத் தொழிலைச் செய்யும் பொழுதும் இதிலிருந்து அவர் நழுவியதில்லை. ஆத்ம நிலை அவருக்கு சகஜமாயிற்று. இந்த நிலையிலேயே பல வருடங்களாகத் திருவண்ணாமலையில் பல இடங்களில் சந்தர்ப்பம்போல் தங்கிக் காட்சியளித்து வந்தார். இவர் மனம், உப்பு தண்ணீரில் கரைவதுபோல், ஆத்மாவில் கரைந்துவிட்டது. வாதனை அழிந்து பட்டது.

ஸ்ரீ ரமணருக்கு ஒரு வகை மனம் வேலை செய்தது. எல்லாரையும் எல்லாவற்றையும் கண்டது. எல்லாரோடும் கலந்தது. ஆனால் இந்த மனம் ஆத்மாவின் தூதாகவே வெளிப்பட்டது. ஆத்ம விஷயத்தை மட்டுமே வற்புறுத்தியது. மக்கள் மனத்தை ஆத்மாவிடம் திருப்பியது. இவரிடம் ஆத்ம மனமே இருந்தது. உலக மனம் இல்லை.

நான் என்ற அகம்பாவ மனம் அழிந்து போயிற்று. தான் என்ற ஆத்ம மனம் மட்டும் வேலை செய்தது.

இவரிடம் வேலை செய்த மனம் தத்தபடம் போன்றது. அதாவது ஒரு துணி இருக்கிறது. இதைக் கையால் எடுக்க முடியும். இந்தத் துணியைக் கீழே போட்டு நெருப்பு வைத்து விட்டார், துணி எரிந்து கரியாகிறது. எரிந்து கரியான பிறகும் உருவத்தால் அது துணிபோல்தான் இருக்கும். ஆனால் நிறத்தாலும் குணத்தாலும் வேறானது. எரிந்து துணியைக் கையால் எடுக்க முடியாது. ஏனென்றால் அதில் கடினமில்லை.

இப்படியே அகம்பாவம் என்ற கடினமற்ற ஸ்ரீ ரமணர் மனமும் செயல் ஈடுபாட்டால் மனம்போல் தோன்றினாலும் அது தத்தபடம் போல்தான் இருந்தது.

இப்படி அகம்பாவ மனம் ஆத்மாவில் கரைந்து, ஆத்ம மனமும் தத்தபடம் போலிருந்ததால் அவர் எப்பொழுதும் 'மனமற்ற பரிசுத்த' நிலையில் ஆத்ம வடிவாகவே, ஆத்மாவாகவே இருந்தார்.

ஆத்மா அறிவின் உருவமாகையால் ஸ்ரீ ரமணர் அறிவின் வடிவமாகவே விளங்கினார்.

பலாப் பழத்திலிருந்தும் மாம்பழத்திலிருந்தும் வாசனை பரவுகிறது. வத்தியிலிருந்தும் அத்தரிலிருந்தும் நல் வாடை பரவுகிறது.

செத்த எலி, பெருச்சாளியிலிருந்து தூர்வாடை பரவுகிறது.

விளக்கிலிருந்து ஒளி பரவுகிறது.

உலக வாசனையுடையவர்களிடமிருந்து உலக வாசனையே பரவுகிறது.

ஆத்ம வடிவமான ரமணரிடமிருந்து ஆத்ம சிந்தனையே பரவியது.

அகம்பாவ மனம் உடையவர்களிடமிருந்து அகம்பாவ மனமே பரவுகிறது. அகம்பாவம் அடங்கிய ஆத்ம மனம் உடைய ரமணரிடமிருந்து அகம்பாவத்தை அடக்கும் ஆத்ம சிந்தனையே பரவியது.

ஆகையால் அவரிடம் நெருங்கியவர் அகம்பாவம், தானே அடங்கியது. மனம் தானே கரைந்தது.

ஸ்ரீ ரமணர் சந்தேகமற்ற அறிவின் வடிவமாக நிறைந்திருந்தார். அவரிடமிருந்து அறிவின் ஒளியே பரவியது. ஆகையால் அவரிடம் நெருங்கியவருக்கு அறிவு துலங்கியது. சந்தேகம் விலகியது.

ஆதிருரு

கல்லாலின் அடியில் அமர்ந்த ஆதி குருவான தக்ஷணாமூர்த்தி அறிவுருவான ஆத்ம வடிவாகத்தான் நிறைந்திருந்தார். அவரிடமிருந்து ஆத்ம சிந்தனையான அறிவின் தெளிவே பரவியது.

தக்ஷணாமூர்த்தி வாய் திறக்கவில்லை. மெளனியாகவே, ஆத்மாவாகவே விளங்கினார்.

அவர் காலடியில் வீற்றிருந்த ஸனகாதி நால்வர் சந்தேகங்கள் ஒழிந்து அறிவின் தெளிவைப் பெற்றனர். ஸ்ரீ தக்ஷணாமூர்த்தி-

எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருந்தனை

இருந்தபடி இருந்து காட்டிச்

சொல்லாமல்-

சொன்னார். அதை அப்படியே அனுபவத்தில் அடைந்த ரிஷிகள் நால்வரும் அவரை நினையாமல் நினைந்தனர்.

இப்படியே ரமணா ஆத்மாவில், இருந்தபடியே இருந்து காட்டிச் சொல்லாமல் சொன்னார்.

இவரிடம் வரும் பக்குவிகள் அந்த நிலையை அப்படியே அடைந்து அவரை நினையாமல் நினைந்தனர்.

சந்தேகம் தெளியாதவர் அவரிடம் கேட்டனர். அவரோ சிறிது நேரம் மெளனமாகவே ஆழ்ந்து சிந்தித்து, ஆத்மாவில் மூழ்கி, கடலில் மூழ்கி முத்துக் கொணர்வதுபோல், முத்தான இரண்டொரு வார்த்தைகளை வெளியிடுவார். சந்தேகங்கள் தெளியும். அவர் வாதம் செய்வதில்லை. ஒளியை, ஒளியுடைய சொல்லை உதவினார். இருள் விலகியது. தெளிவு துலங்கியது.

உழைப்பு

ரமணர் மனம் வேலை செய்யாமல் சும்மாதான் இருந்தது. அதாவது அவருக்கு சங்கல்ப விகல்பங்கள் இல்லை.

ஆனால் அவர் அவயவங்கள் சும்மா இருக்கவில்லை. வேலை செய்துகொண்டு தானிருந்தன.

வானேகு கதிரிவி நாளியற்றும்

வாறென்ன வந்து வந்து

தானே தோன்றிய தொழிலைப் பற்றிற்றிச்

செய்துமென சனகர்பிரான் மனத்தினெண்ணி

வானத்தில் காணும் சூரியன் காலந் தவறாமல் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதும் காண்கிறோம். இந்தக் கடமை இடைவிடாது நிறைவேறினாலும், இதில் சூரியனுக்கு விருப்பு வெறுப்போ, பற்றோ, பயனோ இல்லை. இப்படி சூரியனைப்போல பற்றின்றி அப்போதப்போது, தானே தோன்றும் தொழிலைச் செய்வோம் என்று ஜனகர்பிரான் நினைத்ததாக ஞானவாசிபட்டம் கூறுகிறது. ஸ்ரீ ரமணர் இப்படியே தன் முன் தோன்றிய தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் கண்பட்ட எதையும் அழகியதாய், உபயோகமானதாய் பூர்த்தி செய்தார். அவர் கைத்தடிகள் செப்பனிபட்ட காலமுண்டு. மற்றவரோடு உட்கார்ந்து காய்கறிகள் நறுக்கிக் கொண்டிருந்த காலமுண்டு. என் போன்றாரைத் தள்ளிக் கொடுக்கச்சொல்லி ஆட்டுரலில் வடைக்கு அறைத்த காலமுண்டு. வந்து பார்த்தவர் இவர் ஞானியா என்று எண்ணியதுண்டு-ஆனால்

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்

முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே-

என்றபடி அவர் மனம் என்றும் ஞானமோன நிலையிலிருந்து நழுவினதில்லை.

கல்வியும் அனுபவமும்

ரமண ரிஷி படித்துப் பட்டம் பெற்றவரல்ல. ஆனால் தனக்குக் கிடைத்த அத்தனை புத்தகங்களையும் துருவித் தனதாக்கிக் கொண்டவர். தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், ஸமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் 5 பாஷைகளில் கவிதை செய்யவும், செய்த கவிதைகளைத் திருத்தவும் வல்லவர்.

இவர் இருந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறுவதில்லை. ஆனால் தன்னிடம் வரும் அத்தனை பேருடைய அறிவையும் அனுபவத்தையும் கிரகித்துத் தனதாக்கிக் கொண்டார்.

ரமண மகரிஷியோ காந்தியோ ஈட்டிபோல் கூரிய மதியுடைய மேதாவிடையவர்கள். ஆனால் அமைதியான, தெளிவான, ஏகாக்ர சித்தமுடையவர்கள்.

குணக்கடல்

ஸ்ரீ ரமணர் பல நற்குணங்களுக்கு நிலையமாயிருந்தார். குணக்கடல் என்றே கூறலாம்.

தன் முன்னிருக்கும் எல்லாரோடும் பங்கு கொள்ளாமல் தனித்து எதையும் சாப்பிடுவதில்லை. இவர் அதிவர்ணாச்ரமி. ஜாதி முதலான பேதமற்றவர். யார் கொடுத்தாலும் பெற்று எல்லாரோடும் அமர்ந்து சாப்பிட்டு வந்தார். ஆனால் தன் கருத்தைப் பிறர் மேல் வற்புறுத்தி சுமத்துவதில்லை. தனியே சாப்பிட விரும்பியவர்களுக்கு அங்கே இடமிருந்தது. திருவள்ளுவர் ஒரு பருக்கையும் சிந்தமாட்டார் என்று படித்தோம். ரமணர் சாப்பிட்ட இலை அப்பொழுது போட்ட இலைபோல் அவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கும்.

ரமணர் காலதேசம் கடந்தவர். ஆனால் கதர் தோன்றிய நாள் முதல் கதர் தவிர எதையும் உபயோகித்ததில்லை. ஒரு கௌபீனம் மட்டும் தரித்திருந்தார்.

இவர் துறவிதான். ஆனால் காவி பூண்டதில்லை. இறுதிவரை வெள்ளை உடைதான்.

ஸ்ரீ ரமணர் தன்னை ஆத்மாவாக உணர்ந்து அதில் நிலை பெற்றதன்றி எங்கும் யாரிடத்தும் ஆத்மாவையே கண்டார். ஆண் பெண் மட்டுமன்றி, பசு, பசுபி, மிருகங்களிடமும் சம அன்பு கொண்டவர். இவைகளும் அவரிடம் இப்படியே அன்பு கொண்டன.

ரமண வித்யை

ஸ்ரீ ரமணரின் உபதேசம் வெகு சுருக்கமானது; எளிதானது.

அன்பர் சிவப்பிரகாசர்தான் முதல் முதலில் ரமணரிடம் “நான் யார்?” என்ற கேள்வியைப் போட்டவர். தன்னை அடைந்த பல்லாயிரக்கணக்கானவரிடம் ரமணர் இந்த “நான் யார்?” என்ற கேள்வியின் மூலமே ஞான உபதேசம் செய்து வந்தார்.

யாருக்கு எந்த எண்ணம் எழுந்தாலும், இது யாருக்கு எழுந்தது என்பதுதான் ரமணரின் முதல் கேள்வி.

இது எனக்குத்தான் எழுந்தது என்று யாரும் சுலபமாக விடை கூறிவிடலாம்.

இந்த “நான் யார்?” என்பதே அவரது அடுத்த கேள்வி. இதற்கு எல்லாரும் சுலபமாக பதில் சொல்லிவிட முடியாது. நமக்குள் நாம் பார்த்தால் இந்த “நான் யார்?” என்ற கேள்விக்கு மௌனமே பதிலாகிறது. இந்த மௌன நிலையே ஆத்மா. பல இடங்களில் அலையும் மனதை இந்த இரண்டு கேள்விகளால் திருப்பி ஆத்மாவில் நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்பதே ரமணருடைய ஞான உபதேசம். இதற்கு ‘ரமண வித்யை’ என்றும் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவின் பரம்பரைப் பொக்கிஷம் இந்த ஆத்ம வித்யைதான். ஆனால் இதுவரை யாரும் இதை இவ்வளவு எளிதாகப் போதித்ததில்லை.

உலக கேந்திரம்

இந்த ஆத்ம வித்யையினால் தென்னாடடையும் அகில இந்தியாவையும் மட்டுமின்றி, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலான சர்வ தேசங்களையும் ஸ்ரீ ரமணர் ஆகிருஷித்தார்.

இந்திர போகத்திலிருந்த ஆண்கள், பெண்கள் பலரும் இந்தக் கௌபீனதாரியின் காலடியில் அமர்ந்து, அவர் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே ஆத்மாநுபவத்தைப் பெற்றனர்.

காந்திஜி ரமணர் இணைப்பு

சமீப காலத்தில் மகாத்மா காந்தி அஹிம்ஸா அரசியலிலும், சத்யத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தார்மீக சக்தியிலும் சர்வதேச மேதாவிசனை ஆகிருஷிக்கும் காந்த மலையாய் விளங்கினார். இவர் மகத்தான கர்மயோகி.

ரமணரோ ஆத்மத் தெளிவினாலேயே சர்வ தேசங்களையும் ஆகிருஷித்தார். இவர் சாங்கிய யோகி.

கர்மயோகமும் சாங்கிய யோகமும் ஒன்று. இரண்டுக்கும் பலன் ஒன்றுதான் என்று கீதை வற்புறுத்துகிறது.

கங்கை, சிந்து மகா நதிகள் போல் சமீபகாலத்தில் காந்தியும் ரமணரும் பாரத மண்ணில் தங்கள் தங்கள் உபதேச பிரவாஹத்தை அளித்தனர். எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான மக்கள் தாகம் தணிந்தனர்.

காந்திஜியின் கர்மயோகமும் ரமணரின் சாங்கிய யோகமும் அதாவது காந்திஜி கையும் ரமணரின் மனமும் ஒன்றுபடுவதே மேற்கும் கிழக்கும் ஒன்றுபடவும், உலகம் உய்யவும் சரியான வழியென்று நீண்ட காலமாக வற்புறுத்தி வருகிறோம்.

வழி நிற்போம்

இவர்களைப் போற்றலாம். சமாதி, ஞாபகச் சின்னங்கள் அமைக்கலாம். பூஜித்து மகிழலாம். விழாக்கள் கொண்டாடலாம். இவற்றால் நம்மைத் திருப்தி செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் இவற்றால் அவர்களுக்குச் சேவை செய்யவோ, திருப்தி செய்யவோ முடியாது. இருவரையும் இணைத்து இவர்கள் வழியில் நிற்பதுதான், இதற்காக முயற்சிப்பதுதான் சரியான வழியும் கடமையுமாகும். உலகம் இந்த வழியில் திரும்புமாக.

சகிப்பு

காந்திஜி தன் கொள்கைக்காகச் சுடப்பட்டு உயிர் துறந்து மகா தியாகம் செய்தார். இவர் பட்ட துன்பம் அதிகமானாலும் சில நிமிஷங்களே!

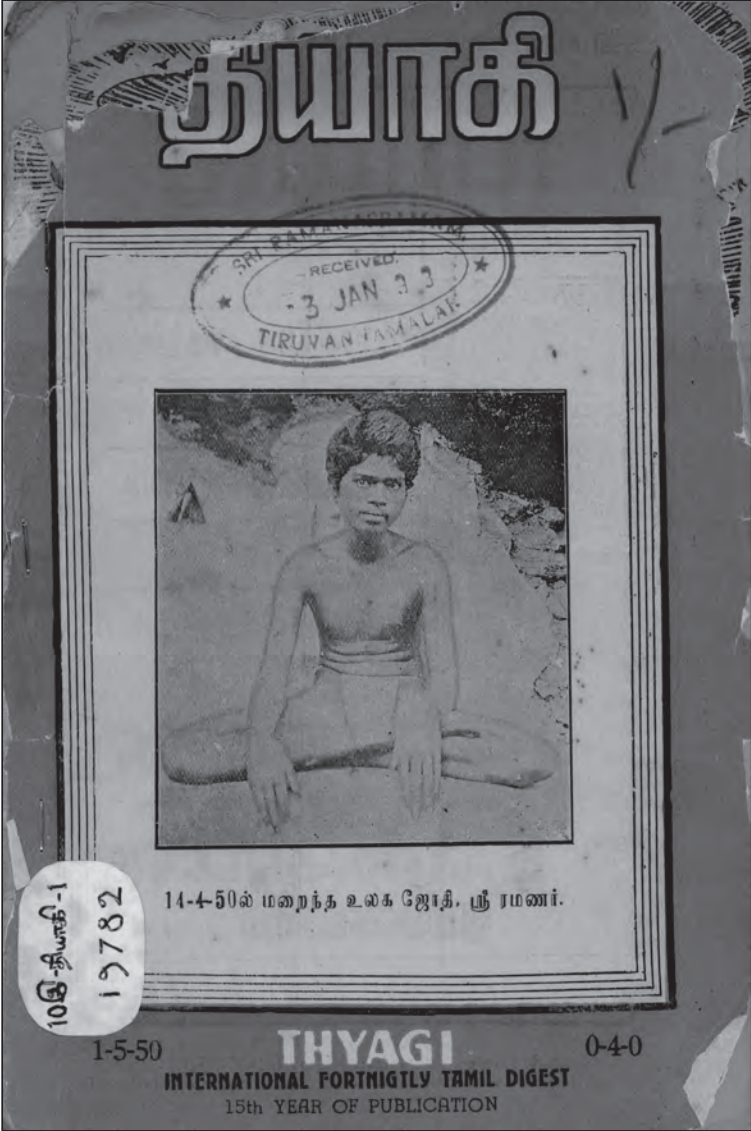
ரமணரோ 14 மாதங்களாக புற்றுநோயால் பீடிக்கப்பட்டும் முகம் சுளிக்காமல் சகித்தார். இவர் சகிப்பு கற்பனையையும் கடந்தது.

இரு ஜோதிகளும் அஸ்தமித்து விட்டன. வறியரானோம். ஆனால் இவர்கள் எங்கும் நிறைந்தவர்கள். மரணத்தால் மறையாதவர்கள். இவர்கள் நடத்தையும் உபதேசங்களும் நம்மைக் காக்குமாக.

நிர்வாகம்

ஸ்ரீ ரமணர் தம்பி ஸ்ரீ நிரஞ்சனானந்த ஸ்வாமி நிர்வாத்துக்கு வந்த பிறகுதான், ஆசிரமம் உருப் பெற்றது. ஒழுங்கு பெற்றது. இவரது நிர்வாகத் திறமை போற்றத்தக்கது.

ஒரு பெரிய ஸ்தாபனத்தை ஒழுங்காக ஒருநாள் போல் பல வருடம் நிர்வகிப்பதென்றால் இதுவே தவம். இந்த தவத்திலே ஸ்ரீ நிரஞ்சனானந்த ஸ்வாமி வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்.

கோயில், சமாதி, பூஜை மட்டுமன்றி ரமணர் வீசிய அறிவொளியில் ஆசிரமம் வளர வேண்டுமென்று வேண்டுகிறோம்.

நூல் அறிமுகம்

சிந்தனை ஒன்றுடையாள்

ஆசிரியர்: கே.எஸ். சுப்ரமணியன்

பதிப்பு: அருட்செல்வர் Dr. நா. மகாலிங்கம் மொழிபெயர்ப்பு மையம், பொள்ளாச்சி 642007 மற்றும் வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 21, ராமகிருஷ்ண தெரு, சென்னை. விலை: ரூ. 350

தமிழ்நூல் வரலாற்றில் ஒரு மிகச் சிறந்த படைப்பாக வந்துள்ளது, முனைவர் கே.எஸ். சுப்ரமணியனின் “சிந்தனை ஒன்றுடையாள்” எனும் ஒப்பற்ற

நூல். சம்ஸ்கிருத அறிவுக் களஞ்சியத்திலிருந்து 480 மேற்கோட்களைக் கண்டு, அதற்கு இணையான தமிழ் இலக்கிய மேற்கோள்களைக் கொண்டு வந்துள்ள அற்புத முயற்சி இது. 480 சம்ஸ்க்ருத மேற்கோள்களுக்கு இணையான 780 தமிழ் மேற்கோள்களைக் காட்டி, மிகப் பொருத்தமான பாலம் அமைத்துள்ளார் ஆசிரியர். பிரபஞ்சப் பார்வை, மனிதநேயம், சுற்றுச்சூழல் பேணல், ஆன்மா, பெண்ணியர் அழகியல் போன்ற 16 தலைப்புகளில் அழகுற ஒழுங்குபடுத்தி படிப்பவர் உள்ளத்தில் ஆழப்பதியும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது இந்நூல். சம்ஸ்கிருத மூல மேற்கோள்கள் பழைய நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு இருப்பினும், அதற்கு இணையான தமிழ் மேற்கோள்கள் சங்கத் தமிழ் நூல்களில் இருந்து மட்டுமன்றி, பாரதி, பாரதிதாசன் போன்ற நவீனப் படைப்பாளிகளின் தமிழிலிருந்தும் எடுத்திருப்பது புதிய

முயற்சி மட்டுமின்றி பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இழையறாது இடையறாது தொடர்ந்து வரும் பாரதக் கருத்துக் கருவூலத்தின் மெய்யான வெளிப்பாடு. நிதியியல், அரசு மேலாண்மை, மணவிலக்கு உரிமை போன்ற அதி நவீனத் தலைப்புகளிலும் பண்டைக் கருவூலத்தினின்றும் எடுத்துக்காட்டுகள் தருவது ஆசிரியரின் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவையும், தீவிர உழைப்பையும் விளக்குவதாக உள்ளது.

ஆசிரியரின் பெயர்பெற்ற கருத்தாக்கத் திறன் இந்நூலில் முழுமையாக வெளிப்படுகிறது. வெறும் மொழிமாற்றமாக இல்லாது, மூலநூலின் ஆன்மாவையே அழகுற வெளிப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர். உதாரணமான, அபிநவகுப்தரின் தந்த்ரலோக நூலின் மூலச் செய்யுளான

தத ஏவ ஸம்ஸ்தோய மானந்த ரஸவி ப்ரம:
ததாஹி மதுரே கீதே ஸ்பர்யே வா சந்தனாதிகே
மாத்யஸ்தயவிகமே யாலௌ ஹ்ருதயே ஸ்பந்த மானதா
ஆனந்த ஸக்தி: ஸைபோக்தா யத: ஹ்ருதயோ ஜன:

(தந்த்ர லோக III, 209.10)

இதனை மிக அழகாகத் தமிழ் ஆக்கம் செய்துள்ளார் ஆசிரியர். “அழகிய உள்வாங்குதல் என்பது ஆத்மாவின் ஆனந்த சக்தி. இந்த நிலையில் இதயத்தின் உள் ஆழங்களில் ஒத்த அதிர்வுகள் இசைக்கின்றன. இதன் ஊடாக ஒருவன் அழகியல் நுண்ணுணர்வு உள்ளவனாக, ஒரு ஸஹ்ருயனாக பரிணமிக்கிறான்” என்று ஆசிரியரின் அழகிய மொழியாக்கம்.

சிவபெருமான் தனது உடுக்கையின் ஒருபுறத்தின் ஒலி மூலமாக பாணினிக்கு சம்ஸ்கிருத இலக்கணத்தையும், மறுபுறம் வாயிலாக அகத்தியருக்குத் தமிழ் இலக்கணத்தையும் தந்ததாகப் புராணம் கூறுகிறதன்றோ! அதேபோன்று இந்த அழகிய நூலில் சிவபிரானின் தமருகம்போல் ஒருபுறத்தில் சம்ஸ்கிருதப் படைப்புகளின்

ஒலியும், மறுபுறம் தமிழ் நூல்களின் ஒலியும் அழகுற அதிர்கிறது.

ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டிய நூல் இது. இந்த நூலைப் பயில்தொறும், படிப்போரது சம்ஸ்கிருத அறிவும், தமிழ் அறிவும் நிச்சயம் மேம்படும்.

இந்த நூலைப் படித்ததும் என் உள்ளத்தில் திருவிளையாடல் புராணத்தில் சோலையில் வரும் தென்றலைப் பற்றிய உதாரணம்தான் தோன்றியது.

பொங்கரில் நுழைந்து வாவிபுகுந்து பங்கயம் துழாவிப் பைங்கடி மயிலைமுல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தாவிச் கொங்கலர் மணம் கூட்டுண்டு குளிர்ந்து மெல்லென்று தென்றல் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன்போல் இயங்கும் அன்றே

தென்றலானது பூஞ்சோலையுள் புகுந்து, குளத்து நீரின் குளிர்ச்சியையும், தாமரை, முல்லை, மல்லிகை போன்ற பல்வேறு மலர்களின் ஊடே நுழைந்து அவற்றின் நறுமணத்தைத் தனதாக்கி, குளிர்ச்சியாக எங்கும் பரவுவதுபோல், ஓர் அறிஞன் பல்வேறு நூல்களின் இதயத்துள்ளும் நுழைந்து, அவற்றின் சுவையையும், உட்பொருளையும் எங்கும் பரப்புகிறான் என்னும் பரஞ்சோதி முனிவரின் உவமை, இந்நூலாசிரியர்க்குச் சாலப் பொருந்தும்.

இனிவரும் திருநாட்கள் - 2016

மே	4	புதன்	ஸ்ரீபகவானது 66ஆவது ஆராதனை
மே	30	திங்கள்	மாத்திரூதேஸ்வரர் மகாபூஜை
ஜூன்	17	வெள்ளி	பசு லக்ஷ்மி ஆராதனை
ஜூலை	19	செவ்வாய்	குருபூர்ணிமா
செப்டம்பர்	1	வியாழன்	அருணை விஜய தினம்

மேற்கண்ட விழா நிகழ்வுகளின் மாற்றங்களை அறிய ஆசீரம் இணையதளம் www.sriramanamaharshi.org பார்க்கவும்

செய்திகள்

திருவண்ணாமலை செய்திகள்

ஸ்ரீ வித்யா ஹோமம்

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்தில் ஸ்ரீவித்யா ஹோமம் மார்ச் 18 வெள்ளிக்கிழமை அன்று வழக்கம்போல் இவ்வாண்டும் வெகுசிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. காலை 7 மணிக்கு பூஜை தொடங்கியது. பின்னர் 8 மணியிலிருந்து 11 மணிவரை நவவாரண பூஜை நடைபெற்றது. 11 மணியளவில் ஹோமம் தொடங்கி, மதியம் 2.15 மணிக்கு பூர்ணாஹுதியும் தீபாராதனையும் நடந்தேறியது. பின்பு 2.45 மணிக்கு கலச நீர் பகவான் மற்றும் மாத்ருபூதேஸ்வரர் லிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. பெருந்திரளான பக்தர்கள் கலந்துகொண்டு திரிபுரசுந்தரி அம்பாளின் அருளைப் பெற்றனர்.

ரமண கேந்திரா செய்திகள்

ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட், மைலாப்பூர், சென்னை

பகவான் ஸ்ரீரமண மகாஷிகளின் 66ஆவது ஆராதுனை விழா

மே 4, புதன்கிழமை, மைலாப்பூர் ரமண கேந்திரத்தில் காலை 7 மணியிலிருந்து இரவு 8 மணி வரை சிறப்பு நிகழ்வுகள் நடைபெறும்.

காலை ஏகாதஸ ருத்ராபிஷேகம், சஹஸ்ரநாம பூஜை, அக்ஷரமணமாலை மற்றும் உள்ளது நாற்பது பாராயணம். மதியம் சிறப்பு விருந்து.

மாலை பிரதோஷ பூஜைக்குப் பின்னர் திருமதி. சீயாமளா ராமச்சந்திரன் அவர்களின் 'ரமண கதா'. இரவு மைலாப்பூர் மாடவீதிகளில் ரமண திருவுருவப் படம் தாங்கிய தேர் வீதியிலா.

தேசிய கருத்தரங்கம்

ரமண ஆராதனை விழாவினையொட்டி சென்னை எஸ்டாம்ஸ் ரோடிலுள்ள தத்வலோகா ஆட்டோடிரியத்தில் மாலை 3 மணிமுதல் தேசிய கருத்தரங்கு நடைபெற உள்ளது. டாக்டர் எஸ். ராம் மோஷன் அவர்கள் வரவேற்புரை மற்றும் முன்னுரை நிகழ்த்த திருமதி. வஸந்தா ராகவன் விழாவினைத் தொகுத்தளிக்கிறார். ஸ்வாமி கௌதுமானந்தாஜீ மஹராஜ், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணா மடம், சென்னை சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்ற டாக்டர் கே. ராமசுப்ரமணியம், IIT, பாம்பே, டாக்டர் ஜான் கிரைம்ஸ், பேராசிரியர், கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம், ஊசைக்கவி ரமணன் மற்றும் 'தினக்கதிர்' திரு. கிருஷ்ணா ஆகியோர் உரையாற்றுகிறார்கள்.

ரமணாலயம், குரோம்பேட்டை, சென்னை

ஸ்ரீ ரமணாச்சரத்தைச் சார்ந்த சென்னை ரமணாலயம், நெருநகர், குரோம்பேட்டையில் 4-5-2016, புதன்கிழமைன்று ஆராதனை விழா நடைபெற உள்ளது.

காலை 8 மணிக்கு மங்கள் இசை மற்றும் வேதபாராயணம்.

காலை 9 மணிக்கு ரமண அஷ்டோத்தர பூஜை.

9.30 மணிமுதல் 11.00 மணிவரை ரமண சந்நிதிமுறை பண்ணிசைப் பாடல் 'திருவாசக செம்மல்' திரு. சத்தகுருநாத ஓதுவார், (மயிலை கபாலிஸ்வரர் திருக்கோயில்).

11.00 மணிக்கு அக்ஷரமணமாலை பாராயணம்

11.30 மணிக்கு சிறப்பு விருந்து

இணையதளம்: www.ramanalayam.org

அன்னதானம் (நாராயண சேவை)

ஸ்ரீ ரமணாச்சரமத்திற்கு பாத்தியப்பட்ட சென்னை குரோம்பேட்டை ரமணாலயம் மற்றும் இராமநாதபுரம் முருகனார் மந்திரம் ஆகிய இடங்களில் ஜனவரி 23, (நிரஞ்சனானந்த ஸ்வாமி அவர்களின் ஆராதனை நாள்) முதல் மதியம் 12 மணியளவில் ஏழைகளுக்கும் சாதுக்களுக்கும் அன்னதானம் நடைபெற்று வருகிறது.

முருகனார் மந்திரம், இராமநாதபுரம்

முருகனார் மந்திரம் 26-4-2004 அன்று இராமநாதபுரத்தில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் துவங்கப்பட்டது. இம்மந்திரத்தின் 12ஆவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி 26-4-2016 அன்று காலை 6 மணிமுதல் மாலை 6 மணிவரை முருகனார் இயற்றியுள்ள சுமார் 30000 பாக்களில் முதல்நூலான 'ஸ்ரீரமண சந்திமுறை' முற்றோதல் சூளைமேடு ரமண சச்சீதானந்த சபை அன்பர்களாலும் மற்றும் பல ரமண பக்தர்களாலும் நடத்தப்பெறும். மற்றும் மாலை 6.30 மணிமுதல் 8.30 மணிவரை திரைப்பட பின்னணிப் பாடகர் திரு. பிரபாகர் அவர்களின் ஸ்ரீரமண சந்திமுறை இன்னிசை நிகழ்ச்சி நடைபெறும்.

- சீரஞ்சீவ் (9360047936)

திரு. லா.சு. ரெங்கராஜன்

சிறந்த காந்தியவாதியும், பத்திரிகையாளரும், ரமண பக்தருமான திரு. லா.சு. ரெங்கராஜன் அவர்கள் தமது 85ஆவது வயதில் 18 ஜனவரி 2016 அன்று சென்னையில் ஸ்ரீபகவான் திருவடிகளை அடைந்தார். அவரது மனைவி ஸ்ரீமதி லலிதா ரெங்கராஜன் அவரது இறுதிக்காலத்தில் அவரை நன்கு கவனித்துக் கொண்டார்.

லா.சு. ரெங்கராஜன் அவர்கள் தமிழ் மற்றும் ஆங்கில எழுத்தாளராக நன்கு அறியப்பட்டவர். 1955ஆம் வருடம் 'இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்' பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராக தனது வாழ்க்கையைத் துவக்கினார். அதன்பின் தில்லியில், பேராசிரியர் கே. சுவாமிநாதன் அவர்கள் முதன்மை ஆசிரியராகப் பணிசெய்த 'மகாத்மா காந்தி நூல்திரட்டு' அலுவலகத்தில் சிறப்பு ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இணை இயக்குநராக ஓய்வுபெற்ற பின்னர் மகாத்மா காந்தி பற்றிய புத்தகத்தையும், ஸ்ரீ பகவானது நூல்கள் சிலவற்றை மொழியாக்கம் செய்தார். ஆசிரம முன்னாள் தலைவர் ஸ்வாமி ரமணானந்தா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை தமிழில் நூலாக 1994ஆம் வருடம் தொகுத்தார். பேராசிரியர் சுவாமிநாதன் அவர்களின் 'ரமண மகரிஷி' புத்தகத்தை

நேஷனல் புத்தக டிரஸ்டிஹிஸ்டரி மொழியாக்கம் செய்தார். ஸ்ரீ ரமணாச்சரம வெளியீடான ஆர்தர் ஆஸ்போர்னின், *Ramana Maharshi and the Path of Self Knowledge, The Teachings of Ramana Maharshi in His Own Words* மற்றும் டி.எம்.பி. மகாதேவனின் *Bhagavan Ramana* ஆகிய புத்தகங்களை தமிழில் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். சென்னையில், கார்த்திய மாத இதழான 'பாரத மணி' மற்றும் 'கணையாழி' பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்தார். மேலும் இவர் *Selected Works of Mahatma Gandhi* தமிழ் நூலின் ஆசிரியர் குழுவிலும் இடம் பெற்றிருந்தார்.

தனது எளிமை, கடின உழைப்புக்குப் பெயர்பெற்ற இவரது பகவான் மீதான பக்தியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அன்னாரை இழந்துவாடும் அவரது குடும்பத்தாருக்கு ரமணோதயம் தனது ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

தீருமதி. சாவித்திரி சபாஹித்

ஆச்சரம வேத விற்பன்னரான திரு. சபாஹித் அவர்களின் துணைவியார் சாவித்திரி சபாஹித் தமது 79ஆவது வயதில் 6-2-2016 அன்று ஸ்ரீபகவான் திருவடிகளை அடைந்தார்.

கோகர்ணத்தில் 33 வருடங்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய அவர் 1995ஆம் ஆண்டு ஓய்வுபெற்று தனது குடும்பத்தினருடன் திருவண்ணாமலை வந்தடைந்தார். பல வருடங்கள் ஆச்சரம நூலகத்தில் பணியாற்றினார். 2015ஆம் ஆண்டு முதல் உடல்நலக்குறைவால் அவதிப்பட்டு வந்தார். பிப்ரவரி 6ஆம் தேதியன்று இரவு 7 மணியளவில் அவர் 'ரமணா, ரமணா' என்று பகவானது நாமாவை உச்சரித்தார். அதுவே அவரது இறுதி வார்த்தை. அவரது அன்பான குடும்பத்தினர் முன்னிலையில் அவரது உயிர் பிரிந்து, ஸ்ரீபகவானது திருவடிகளை அடைந்தது.

அன்னாருக்கு கணவரும், இரண்டு மகள்களும், ஒரு மகனும் உள்ளனர். கணவரும், மகள்கள் இருவரும் அருணாசலவாசிகள் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு. மணிகண்டன்

8-2-2016 அன்று மஹோதய புண்ய கால நிகழ்வையொட்டி திருவண்ணாமலை அய்யங்குளத்தில் நடைபெற்ற

அண்ணாமலையார் தீர்த்தவாரியில் ஏராளமான பக்தர்கள் கூடியிருந்தனர். அப்போது ஏற்பட்ட கூட்ட நெரிசலில் குளத்தில் மூழ்கி நாண்கு பக்தர்கள் உயிரிழந்தனர். அதில் ஒருவர் திரு. மணிகண்டன் ஆவார். இவர் கல்லூரி ஒன்றில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார்.

தழும்பேரிக் காணப்படும் இவரது தோள்கள், அண்ணாமலையாரை உற்சவ காலங்களில் சுமந்து சுமந்து ஏற்பட்ட பக்தியின் வெளிப்பாடே.

சக்தி உபாசகரான இவர் ஆச்ரம நவராத்திரி விழாக்களின்போது அம்பாளை விதவிதமான அலங்காரங்கள் செய்வதில் கடந்த சில வருடங்களாக சேவை செய்து வந்தார். ஆச்ரமத்தில் நடைபெறும் ஸ்ரீ வித்யா ஹோம பூஜையிலும் கலந்து கொள்வார்.

அன்னாரது ஆன்மா சாந்தியடையவும் அவரை இழந்து வாடும் அவரது குடும்பத்தாருக்கு இந்தத் துயரமான நேரத்தைக் கடந்திடவும் மன அமைதி கிட்டவும் ரமண மகரிஷிகளைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்.

திரு. M.G. பாலு

ஆச்ரம அன்பரும், சேவகருமான திரு. M.G. பாலு அவர்கள் தமது 74ஆவது வயதில் 28-2-2016 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று ஸ்ரீபகவான் திருவடி அடைந்தார். கிண்டி பொறியியல் கல்லூரியில் மின்பொறியியல் பட்டம் பெற்ற அவர் முதலில் மேட்டூர் அணை மின்னிற்பத்தி நிலையத்தில் தன் பணியைத் தொடங்கினார். பின்னர் முருகப்பா குழுமத்தின், கார்போரெண்டம் யுனிவர்சல் லிமிடெட், கேரளக் கிளையில் பணியாற்றினார்.

ஆச்ரமத்தில் சேருவதற்கு முன்பாக மணியாறு நீர்மின்னுற்பத்தி திட்டத்தில் பணிபுரிந்து வந்தார். 31 டிசம்பர் 2000 அன்று வீடுபுழை ஓய்வு பெற்று ஆச்ரமத்தில் சேவை செய்ய இணைந்த அவர் முதலில் மூன்று வருடங்கள் ஆச்ரம நூலகத்திலும் பின்னர் ஆவணக்காப்பத்திலும் பணிபுரிந்தார்.

2014ஆம் வருடம் மூளை சம்பந்தமான நோய்வாய்ப்பட்ட அவர், அதிலிருந்து மீண்டு பணியாற்றத் தொடங்கினார். பின்னர் சிறிது உடல்நலக்குறைவால் அவதிப்பட்ட அவரது உடல்நலம் தேறி வந்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் திடீரென்று பிப்ரவரி 28ஆம் தேதியன்று ஸ்ரீபகவான் திருவடிகளை அடைந்தார்.

திரு. சின்னராஜ்

ஆச்ரம பணியாளர் திரு. சின்னராஜ் அவர்கள் 22-3-2016 அன்று ஸ்ரீபகவான் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்.

திரு. சின்னராஜ் நாற்பது வருடங்களாக ஆச்ரமத்தில் பணியாற்றி வந்தார். ஆச்ரமத் தலைவரின் இல்லத்தில் பலகாலம் பணியாற்றிய அவர் நம்பிக்கைக்குரிய பணியாளராகத் திகழ்ந்தார். ஆச்ரம பணியில் அவரது ஈடுபாடு அளவிடற்கரியது.

அவரது இரு மகன்களான ஆனந்த் மற்றும் அருண், தந்தை வழியைப் பின்பற்றி ஆச்ரமத்தில் பணியாற்றி வருகின்றனர் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

அன்னாரை இழந்து வாடும் குடும்பத்தினருக்கு ரமணோதயம் தனது ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

பசுவான் ரமணரின் சேவை மையங்கள்

மையலாப்பூர் திரு R. வெங்கடகிருஷ்ணன்,	_____	2461B97
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட்	_____	9940418375
ஸ்ரீ ரமண கேந்திரா டிரஸ்ட் மேலாளர் கண்ணன்	_____	9444261296
குரோம்பேட்டை, ரமணாலயம்	_____	9790873138
கிழக்கு தாம்பரம் திரு M.A. ராமசாமி	_____	22244667
நங்கநல்லூர் திரு S. இராமமூர்த்தி	_____	23716495
மாம்பலம் திரு M.K. வைத்தியநாதன்	_____	24790635
விருகம்பாக்கம் திருமதி கௌசல்யா	_____	9884355454
கொளத்தூர் கே.ஆர். கோபாலகிருஷ்ணன்	_____	9444172623
குளையேடு திரு V. ரமணன்	_____	0413-2272141
புதுச்சேரி ரமண கேந்திரம்	_____	04522348157/2346102
மதுரை சோமசுந்தரம்	_____	9360047936
இராமநாதபுரம் கிரஞ்சீவி	_____	9442004615
திருச்சுழி ஹாலாஸ்ய பட்டர்	_____	9965622878
மலையாண்டிபட்டினம் பாலசுப்பிரமணியம்	_____	9487016880
பொள்ளாச்சி ரமண குமார்	_____	9842912474
ஒட்டன்சத்திரம் வடமலைக்கண்ணன்	_____	9942327770
பழனி என். சோமசுந்தரம்	_____	0427-2295460
சேலம் குப்புசாமி	_____	9787180757
வந்தவாசி டாக்டர் ரவி	_____	9942264556
மடம் சுந்தரமூர்த்தி	_____	9443070924
திண்டுக்கல் பழ முத்தையா	_____	9486576687
பூண்டி மாரியப்பன்	_____	8643842772
ஓசூர் அசோக்குமார்	_____	

Ramanodhayam - Tamil Quarterly, Registered with the Registrar of Newspaper for India. RNI NO.: TNTAM/2001/5542

Printed and Published by: A. Kumar Raja,
20, Alamelu Mangapuram, Mylapore, Chennai 600 004 on
behalf of Ramana Kendra Trust, 20, Alamelu Mangapuram,
Mylapore, Chennai 600 004

Editor: Dr. S. Ram Mohan

Printed at: **Multi Craft,**
9, Appavu Gramani 2nd St.,
Robertsonpet, Mandaveli, Chennai 600 028.

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமத்தில்
ஸ்ரீவீத்யா ஹோமம் (18-3-2016)

